

שגד

הלכות נדה קפט

קפט דיני אשה שיש לה וסת קבוע ושאינ לה וסת קבוע ובו ל"ד סעיפים:

א כל אשה שאין לה וסת קבוע *חוששת ליום שלשים לראייתה שהוא עונה בינונית לכתם^[א] נשים ואם יש לה וסת קבוע לזמן ידוע מב' לב' או מב'ה לב'ה חוששת^[ב] לזמן הדיוע.

באר הגולה

א מיטרא דר"ל כי הוא שבא ומצאה בתוך ימי עונתה ופי' דש"י בתוך ל' יום לראייתה נדה דפי' ע"א.

[א] נשים, שרוב הנשים דרכן לראות מל' לל' (רמב"ן רשב"א^ג), (א) ול' יום אלו הם מתחילת ראייה לתחלת ראייה^ד וב' ימי הראיות בכלל הל' (ב"ד ב"ח^ה פרישה^ו לבוש^ז של"ה^ח מ"ז^ט חכם צבי^י דלא כש"ך^{יא}) דהיינו כשראתה באחד בשבת דרכה לחזור ולראות בב' בשבת כסוף ד' שבועות. הילכך חוששת ליום ל' לפירוש מבעלה^{יב} מתחלת הלילה (של"ה^י) עד סוף היום אפילו ראתה עכשיו בלילה (כרתי פלתי^{יג} וכן משמע בגמרא^{יד} ופוסקים^{טו}). וגם צריכה לבדוק עצמה בו ביום^{יז} לכתחלה^{יח} (מור וש"ע^{יט} סי' קצ"ו^כ).

ויש אומרים שעונה בינונית היא ביום ל"א (רש"י^כ תוס' סא ש"ך^{כב}), ויש אומרים^{כג} שלא הזכירה עונה בינונית אלא לענין בדיקה^{כד} ותביעה^{כה} שאסור לבא עליה עד שיתבענה ותבדוק עצמה^{כו} משהגיע יום העונה שהוא יום ל' מתחלת ראייתה^{כז} ואם לא בדקה עצמה

קונטרס אחרון

(א) ול' יום אלו בו, כנ"א הוא לשון הרמב"ן בהלכותיו^א (פרק ה' הלכה ה'), והלשון מורה בפשיטות דהוא יום ל' מראית הראשונה^ב, דיום ל"א מקרי מל"א לל"א בלשון הרמב"ן (שם

א פ"ה ה"ה.

ב תורת הבית האריך שער ג (מו, א).

ג רמב"ן שם. ונתבאר לעיל סי' קפד ק"א ס"ק ד.

ד ד"ה לשון הרמב"ן.

ה ד"ה לשון הרמב"ן.

ו ס"ק כג.

ז סוף ס"א.

ח ראה שער האותיות, קדשה (ק, ב) ד"ה כל אשה (מל' יום שלשים יום).

ט ס"ק ד' וס"ק יז.

י סי' קיד.

יא ס"ק ל.

יב תורת הבית האריך שער ג (מו, א: מוזרר עליה ביום העונה). מור (חוששת כי שאמרה לשבש) וש"ע^{יט} ס"א (חוששת).

יג ראה ק"א.

יד ראה של"ה שם (נר"ך לפירוש כי לילית נבעלה). וראה חשב האפוד סי' קנא.

יז ס"ק מו (אפילו אם תגלה לראות ביום כשיגיע יומי של ל' כל הלילה ויום אמר).

טו סי' ב, ב (עונה בינונית שלשים יום). וראה מוגה בשושים

סי' ב ס"ק ד.

טז מור וש"ע^{יט} ס"א (חוששת ליום שלשים).

יז זמן בדיקה זו – ראה מהרה תחלה פכ"ד מ"ז

ובביאורים ע' תרמט.

יח ובדיועב אפילו למחר. בדלקמן סוף ס"ד וס"ק ד. לעיל

סי' קפד ס"ט וס"ק ל.

יט סוף ס"ה.

כ מו, א ד"ה בתוך. רע, ב' ד"ה ימי.

כא יב, ב ד"ה מי. ונתבאר בק"א (ד"ה ובמשטרת).

כב ס"ק ל.

כג רש"י ותוס' שם. רמב"ן פ"ב ה"ב. פ"ה ה"ב. ונתבאר

בק"א. וראה לקמן סוף ס"ק נב. שפתי עני סי' מו אות

א.

כד בדלקמן ס"ד ולעיל סי' קפד ס"ט.

כה בדלקמן סי' קפד ס"א"ב (עד ששאלנה).

כו ראה גמרא יב, סנה"א (לענין פורדות). רש"י ד"ה

אין לך. תוס' שם ד"ה כיון.

כז רמב"ן פ"ה ה"ה. וכדלעיל בתחלת הס"ק.

צינונים לקונטרס אחרון

א לכללות הקונטרס אחרון, ראה מ"מ וצינונים.

ביאורים הערות בק"א הל' נדה. ק"א ע"ס ביאור

מדרכי הקונטרס. ש"ע הל' נדה ע"ס ביאור ק"א.

הלכות נדה קפ"ט שנה

ביום העונה צריכה לבדוק אחר כך פעם אחת קודם שיבא עליה אבל על ידי בדיקה מותרת אפילו ביום העונה ואינה צריכה לפרוש מבעלה (רש"י תוספות רמב"ן).

ולחלבה אין לנו אלא דברי השלחן ערוך¹¹:

[ב] לזמן הידוע, בלבדו כל עונת הוסת כדלעיל סי' קפ"ד¹². ואינה צריכה לחוש לעונה בינונית אפילו שינתה וסתה פעם ושתים¹³ שצריכה היא לחוש גם ליום ששינתה בו ברין וסת שאינו קבוע כדלקמן¹⁴ כל זמן שלא נעקר וסת הקבוע לגמרי (אחרונים¹⁵):

קונטרס אחרון

הלכה כ(י), והובא בטור, וכן דעת כל האחרונים¹, והש"ך² יחידא הוא בפירוש הש"ע. ועיין תשובת חכם צבי סי' קי"ד שהרבה להשיב על הש"ך תשובות נוצחות. רק לשון הרמב"ן³ שבהג"ה סעיף י"ג שהוא עיקר בנין הש"ך ויסודו אין די השיב במ"ש החכם צבי אטו כי רוכלא כו', כיון שבא להחשוב בפרוטרוט כל החששות שהזכיר כבר בפירוש⁴.

אבל באמת⁵ כל מעיין בהלכות נדה להרמב"ן יראה לעין דלא סבירא ליה כלל דין עונה בינונית לפרוש מבעלה⁶ אלא לבדיקה ותביעה⁷ אחר העונה או ביום העונה. והוכן עונתה⁸ היינו לפני יום העונה⁹. כמבואר בהדיא ממ"ש בפ"ב הל' י"ב¹. ועיין שם בפרק ה' הלכה ב' ג' ד' ה' ו' דמשמע בהדיא שם דלא בחור ימי עונתה מותרת בבדיקה ולא חילק בין יום העונה או אח"כ (והטור וש"ע סימן קצ"י¹⁰ שהעתיקו לשונו שבפ"ב הל' י"ב סמכו על מה שכתבו בס"י קפ"ד¹¹ וקפ"ט¹²). וכן בגמרא¹³ ופירש"י¹⁴ מיירי בבדיקה ותביעה, אלא דהרשב"א¹⁵ כתב על פירש"י ושמענין מיניה כו'¹⁶, דמשמע ליה הכי, אבל רש"י על כרחק לא סבירא ליה הכי. דהא רש"י סבירא ליה דאפילו יש לה וסת חוששת לעונה בינונית¹⁷ כמ"ש הר"ן בהדיושין¹⁸ ובפרק ב' דשבועות¹⁹, ובבביתא דף ס"ד תניא בהדיא (היתה למודה לראות כו' ושינתה כו'²⁰) מ"מ ואלך הותרו כולן²¹, אפילו י"ז וי"ח

כת ס"א (חוששת. והיינו שאמורה לשמש). וראה ק"א

דאין למחות ביד ונקילין. מודה כוללת פ"ט הערה

45.

כט ס"ב וס"ה.

ל וכן פירש לקמן ס"ב טב בדברי הרמ"א.

לא ס"ג.

לב ב"ב בסדרי מנחה ס"ק ב, ובס"י קפ"ט ס"ק י' (שכן

מוכח בכמה דוכתי). וראה פ"י דעה מורי בכף ס"ק ג.

ציונים לקונטרס אחרון

ד כמציין כאן בפנים.

ה ס"ק א וס"ק ל (רס"ל דעונה בינונית היא וסת החדש, שחוששים לאותו יום בחדש, בין חדש מלא ובין חסר).

ו פ"ה הכ"א (שהזכיר וסת הפלגה וסת החדש ולא הזכיר עונה בינונית).

ז ליחשיב ולדיל (ע"פ גיטין לג, א. והוא בכרתו ופלתו סוף ס"ק טו, בסיומו דברי החכם צבי), ולא הזכיר עונה בינונית שכבר הזכירו קודם (ה"ה).

ח והיה לו להזכיר גם עונה בינונית.

ט כאן מבאר הטעם שהרמב"ן לא הזכירו, ולקמן בסוף הקרא יתבאר הטעם שהטור ורמ"א לא הזכירוהו.

י ולכן לא הזכירו יחד עם שאר הוסתות, שצריך לפרוש בהם.

יא כמבואר כאן בפנים, וש"ע.

יב שמבואר במשנה וגמרא (טו, א) שהאשה בחזקת טהרה ובעלה בא עליה בלי בדיקה.

יג קודם יום ל (דלא כפרש"י שם ד"ה בתוך, שגם יום

ל' הוא חוץ עונתה).

יד גבי חרשות ושטות שאם אין להם וסת חרשות

ליום ל' ובודקות ע"י פקחות, הרי שצונה בינונית היא לענין בדיקה בלבד.

טו סעיף ח (לענין חרשות ושטות שבדקות בעונה בינונית ע"י פקחות).

טז ס"יב (שחוששת לעונה בינונית, היינו לפרוש).

יז ס"א (חוששת ליום ל').

יח טו, א.

יט שם ד"ה בתוך.

כ תורת הבית הארוך שער ג (טו, א), הובא בב"י ריש הסי'.

כא דאשה שאין לה וסת בעלה מוזהר עליה ביום העונה (היינו פרישה).

כב והיינו ודאי לענין בדיקה, כדלקמן.

כג טו, א ד"ה והוא.

כד (ד, ב) ד"ה וגרסינן.

כה היתה למודה להיות רואה יום ט"ו ושינתה לששה עשר זה וזה אסורין, שינתה ליום שבעה עשר הותר ששה עשר ונאסר חמשה עשר ושבעה עשר, שינתה ליום שמונה עשר הותרו כולם.

כו שקבעה וסת הדילוג והותרו כל שאר החששות האחרות שאינן קבועות.

באר הגולה

[ג] היום. פירוש היום בלבד ופסקה בו שאילו המשיכה ראייתה ליום שלאחריו מחשבין ההפלגה מיום שלאחריו שהוא סוף ראייתה כדלעיל סי' קפ"ד¹⁷;

בחדש שלאחריו שהיא עונה בינונית לכולי עלמא¹², ואף הרמב"ן¹³ שחוקק על רש"י בזה¹⁴ מודה
ליה שאם לא יארח בשנת וסתת וחוברת לועזת בינונית כמש"ה הר"ן שם¹⁵ ולמה השמיט
ה"רן זה בהלכותיו, ואודרכה כותב¹⁶ כמה דברים אמורים באשר שאין לה וסת וכו', אלא ורמז
מומשום דכל הסוגיא לא מיירי אלא לענין בדיקה ותביעה, ובמסקנא לא קיימא לן כרבה בר בר
הנה¹⁷ אלא דגם ביש לה וסת בעיני בדיקה אחר הוסיא, אם כן ליכא נפקא מינה בדין זה כלל¹⁸.
ומבשרת הבית¹⁹ אלא לא נסתייע מהרמב"ן אלא לענין עיקר חששו זה ולענין פירוש הסוגיא דאני
לכאשר בבדיק הבית²⁰ אלא כפי מ"ש בתורת הבית הארוך²¹. חדע שהיה תפסיעו כ"מ מפעמיש²², ורש"י
סבירא ליה הכי אף ביש לה וסת²³, וגם בעיקר יום העונה לא סבירא ליה לרש"י²⁴ כרש"י,
לירושמי²⁵ הוא יום ל' כמ"ש התנכ כ"מ²⁶ וכדעת כל האחרונים²⁷, סבירא ליה דהוא יום
השמיני²⁸, לפי מה שהבינו התוס' במשנת²⁹ שכתב³⁰ ליהן לוקין עונה הדנינו יום³¹, ומשום הכי
כתבו התוס' דף י"ב (ע"ב) בפשיטות דמדאי חדש אינה צריכה תביעה, ואם יום העונה הוא יום ל'
ואז פחות אלא אקום לכן לא שכיב לשון ימי חדש, שכן שנים א' וי"ח הם תשעה אחד, שאין
הוא שנת כמ"ש יום. וכך הבינו התוס' בלשון הש"ך (דף ע"ב) (ד"ה י"ח ש' מוטאח דף ד' כ')
הם ימי טהרה, ואינה רואה ביום כ'³², דאם לא כן יום טמא הוא כיום ראשון³³, ומשום הכי לא
כתבו התוס' בדרישה בלשון מלפאה על רש"י³⁴, ובאמת לרמב"ן ורש"י³⁵ דחוק לישיב לשון כ'
א"ר ימי ימי טהרה שבתוראם שם³⁶

לג ס"ק כב. וראה שם קו"א ס"ק ד.

לה שם (דלא ס"ל דיל עזנה בינונית, ועונה שבמרא
טו, א מייזי בוסת קרובע).
ל שרע ג (טו, א) ודריא בינונית בינונית (כרמב"ן,
אלא שערמב"ן היא רק לענין בריקה, ולרשב"א
גם לענין מירשה).
לו, א ד"ה בתוך (דמייזי בעונה בינונית).
לו ואילו הרשב"א חלוק עליו בפסד זה, כמבאר
לעיל.
לט ס"י קרד.
מ שצוינו כאן בפנים.
מא ב, א ב"ה מי.
מב רש"י שם (טו, א).
מג אלא ביום כ"א. דהוה גס חרות דעת ס"י.
מד שם טומאה.
מה כי הם אל חלוקים לענין מספר הימים של עונה
בינונית (אלא לענין הגירסת באגמא א א ד' כי עונה
כימי שנה, ודלכו בני' מיזבה אס ככללים ימימי
טומאה).
מו דס"ל שעונה בינונית ביום הל'.
מז מרא ברת ופלתו סיק טו ד"ה ונהג. סוגה
בשבושנים ס"י ס"א.

כו דן למיד שעתה בינונית היא יום שלשים י"ז
 בחודש שלא י"ז חסר) דאן למיד שעתה בינונית
 היא יום לא י"ז (י"ז חסר) ולכאורה יוקשה לה
 שגם ביום קבוע חוששת לעונה בינונית (קמיתית)
 ודבריה ופלתו מקטלי י"ז ועוד אלא בדרה לה"ש)
 ודא י"ז מיל דרשי' שעתה בינונית הוא רק לענין
 בדיקה אלא לענין (ממירי ביה ברייתא).
 כח פ"ה ה"ה.
 וסובר ש"מ שעתה בינונית הוא רק לאשה שאין לה
 וסת, כיון ש'הנחית שולחנות עונה בינונית היא
 רק לענין בדיקה וחביעה, שהרי הרמב"ם מודה לרשי'
 שאם כן.
 שביטובים ש"ו, ובחידושינו נדה ש"ו בשם הרמב"ם[...].
 וזכה בחידושינו הרמב"ם[...].
 אל פ"ה ה"ה.
 לפ' למיחוש שהרב"א ד' שהרב"ם י"ז וי"ן ש"ו שלדעת
 ר"ב בר נהת אין צורך בדיקה אחר חוסת, ודלא
 קי"ל כותולא אלא צריך לעונה שש עשר בדיקה אחר
 חוסת, ושלפי זה אין חושש לזנות שיש צורך ביה וסת.
 ולג' היא שעתה בינונית הוא רק לענין בדיקה וחביעה.
 ד' ש' ע"ב (א, ז).

הלכות נדה קפמ

יום ועוד לסוף עשרים יום וזה נקרא וסת ההפלגות. ולכך צריכה ארבע ראיות שראיה ראשונה אינה מן המנין לפי שאינה בהפלגה.¹ ואפילו קודם שקבעתו שלש פעמים חוששת שמיד אחר שראתה פעם אחת לסוף עשרים חוששת מבאן ואילך.² כשיגיע עשרים. וכן בראיית הימים שהיא לימים ידועים.³ לחודש מיד אחר שראתה פעם אחת ליום ידוע לחודש

באר הגולה

ג שם במשנה היתה למודה לראות וכו' ושנתה וכו' זה וזה אמורים.

[ד] כשיגיע כ', שמא תראה בו¹² וצריכה לפרוש מבעלה כל עונת הוסת כדלעיל סי' קפ"ד¹³ וגם צריכה לבדוק עצמה לכתחלה¹⁴ בשעת הוסת או אחריו באותה עונה¹⁵ אף על פי שעדיין לא קבעתו כדלעיל שם סעיף מ'¹⁶:

[ה] לחודש, כלומר כל אשה כשראתה פעם אחת צריכה לחוש פעם שנית לאותו יום בחדש שלאחריו (ש"ך¹⁷):

קונטרס אחרון

ועיין ר"ן¹⁸ ומגיד משנה¹⁹ דהר"ף והרמב"ם לא סבירא להו כלל דין עונה בינונית. וכן דעת הראב"ד²⁰. וכן דעת הרא"ה²¹, ואף ברש"י²² ורמב"ן²³ לא החזירה פרישה כלל, רק ברשב"א²⁴, ונמשך אחריו הטור וש"ע²⁵. והלכך אין למחות ביד המקילין כיון שיש להם על מה שיסמכו בפרט להקל בדברי סופרים²⁶.

ומה שהעתיק הטור לשון הרמב"ן²⁷ (הל' כ' וכ"א) (ונמשך אחריו רמ"א סעיף י"ג) אף על גב דסבירא ליה כרשב"א²⁸, לא קשה מידי, שנודע דרכו בכמה מקומות שמעתיק לשון פוסק אחד ככתבו וכלשונו בשביל חדושי דברים שבו אף על פי שיש בכלל דבריו איזה פרט אחד דלא סבירא ליה הכי וסמך על מ"ש כבר דעתו בפירוש בפרט²⁹, וככה עשה כאן בסוף לשון הרמב"ן גבי המשיכה ראיתה כו'³⁰, וילמד תחלתו מסופו³¹. וככה עשה רמ"א אחריו³², וכמבואר ממ"ש בדרכי משה³³. ועיין מ"ש סעיף י"ג בהג"ה³⁴:

לד רש"י סג, סעיף' לענין וסת קבוע, ובוסת שאינו קבוע, ראיה לקמן סי' ק' שגא תקבע, וש"נ.
לה סוף ב.
לו ב"ח ד"ה פיוקא ב"ח. פרישה סי' קפד ס"ק יח. תורת

השלמים סי' קמא. וכדלעיל סי' קפד ס"ק כח, וש"נ.
לו ראה פרישה סי' קפד ס"ק יח ד"ה אלא. לקמן סי' פח.
לח סי' כח, וש"נ.
לט סי' ד. וכדלקמן סי' לה, שסתם נשים וסתן כל חרש.

ציונים לקונטרס אחרון

מה שבועות (ה, א) ד"ה וגרסי.
מט סי' ה"ט.
נ בבעלי הנפש שער תיקון הוסתות.
נא ברק חבית (ז, א), וכדלעיל.
נב ובפנים מצוין גם לחוס' (שם).
נג תורת חבית הארוך שער ג (טו, א), וכדלעיל (ד"ה אבלי).
נד סי' קפד סי"ב וסי' קפט ס"א, וכדלעיל שם.
נה כדלעיל סי' קפד סוף סי' ק.
נו הל' נדה פ"ה, שהשמש עונה בינונית, וכדלעיל.
נז לענין פרישה בעונה בינונית.
נח וכ"ה לקמן סי' מב. וראה כללי הפוסקים

וזהוראה כלל רמז.
נט בטור שם העתיק לשון הרמב"ן (שם הכ"ב) לענין המשיכה ראיתה כמה ימים, אף דלא קיי"ל כוותי' בזה (ראה כ"י שם ד"ה ומיהו כבר נחבאר), וכדלעיל סי' קפד ס"ז.
ס שהעתיק לשונו גם לענין עונה בינונית, אף דלא ס"ל כוותיה.
סא לקמן סי' ג, שהעתיק לשון הרמב"ן, בהשמטת דין עונה בינונית, אף שלא ס"ל כוותיה בזה.
סב דרכי משה הארוך אות ו (שצריכה לחוש אף לעונה בינונית).
סג ס"ק מב.

כגון [ח] כ"א או כ"ה בו חוששת לפעם אחרת לזה היום ואסורה לשמש כל [ט] אותה העונה. והוא הדין לשאר מיני וסת שצריכה לחוש להם בן חוץ מוסת הדילוג וכמו שיתבאר בסימן זה. ולא אמרו שצריך לקבועם שלש פעמים אלא לענין עקירה שבין שקבעתו בשלש פעמים אינו נעקר [י] בפחות משלש פעמים שכל זמן שלא עקרתו שלש פעמים צריכה לחוש לו. אבל ליאסר אפילו בפעם אחת חוששת לו פעם שנייה. ומיהו אף על פי שחוששת לו נעקר בפעם אחת אפילו קבעתו שתי פעמים שאם ראתה שתי פעמים [יא] ליום ידוע ובשלישית לא ראתה אינה חוששת לה עוד.

ג יאם קבעה וסת לשעות [יב] ולא לימים אינה חוששת אלא [יג] שעתה בלבד וסת זה הוא נעקר בשעה אחת ואפילו בלא בדיקה.

ד עוד יש חילוק בין קבעתו שלש פעמים ללא קבעתו שלש פעמים שהקבוע ^האף על פי שעברה עונתה ולא הרגישה אסורה לשמש עד שתברוק ותמצא טהורה. ושלא קבעתו שלש פעמים אם הגיע זמן הוסת

באר הגולה

ד הראב"ד בס' בעלי הנפש מעוברא ודהיא איתא דכל ה צינתיו לעיל בס' קפ"ד ס"פ. טבילת מצוה וכו' דס"ו ע"א.

[ז] בא' או בה' בו. כצ"ל (מ"זי):

[ז] אותה העונה, שמה תקבע לה וסת ^יא לחדשים ולאחר שראתה פעם שנית צריכה לחוש לשני ימים לוסת החדש ולוסת ההפלות ^{יב} מלבד עונה בינונית כדלקמן סעיף י"ג בהג"ה ^{יג}.

[ח] בפחות משלש פעמים. כדלקמן סעיף ט"ז:

[ט] ליום ידוע, בחדש או בהפלה שזה:

[י] ולא לימים, כגון אחר טבילתה או שאר דברים כיוצא בזה שרגילה לראות מחמת אותו זמן (מ"זי) ונסתלקה בזה השגת הר"ה ^{יב} ע"ש):

[יא] שעתה בלבד, כגון אשה שהיתה רואה כל אימת דהיה סלקא מטבילת מצוה שהיו מרגישות בה בנות עירה בכניסתה לעיר ונותנין בה עין הרי זו מותרת לבעלה מרם כניסתה לעיר (גמרא ^{יג} ראב"ד ^{יד}) וכן כל כיוצא בזה:

מד ס"ק ד.

מה שער תקון הוסתות ס"א א (שלא נצינו שעות בלא ימים). ראוה פס"ד צ"צ רלס, ג (והפ"ו רצה לתקן זה

ועדיין לא תקן בו, ע"ש). סוגה בשושנים (מוהרי"י) ס"ד ד. סוגה בשושנים (מרגליות) ס"ק ג.

מו ס. א.

מז בעלי הנפש שער תקון הוסתות שם.

מ ס"ק ב.

מא רש"י לש, א ד"ה זה וזה. ראב"ד בבעלי הנפש שער תקון הוסתות ס"א ג ד"ה ועתה נחזור. רמב"ן פ"ה הב"א (הובא ברמ"א ס"ג). ראוה לעיל ס"א קפו ס"ק מא"ב. לקמן ס"ק לב. ס"ק מא. סוף ס"ק מג. ס"ק קב. קובץ גידול תורה (ג). כ ע' הל. נח ע' קסג.

מב ש"ך ס"ק ד.

מג וס"ק מב.

הלכות נדה קפט

שנמ

ולא בדיקה ימים ולא ראתה כיון שעברה עונתה יג] מותרת. ועונה כינונית
שהיא לשלשים יום דינה ייד] כוסת קבוע (הסע"ס).

ה פעמים שתהיה ההפלה שקובעת בהם חוסת בדילוג. יכגון שראתה
היום וראתה שנית לסוף שלשים ושלישית לשלשים ואחד יט] ורביעית
לשלשים ושנים קבעה וסת לדילוג יט] של הפלגות. יכין שהרחיקה דילוגה
ייד] הרבה בין שלא הרחיקה אלא יום אחד קבעה וסת לדילוג ייד] השוה.
שכבל ענין שתרא משוה ראייתה יט] קבעה לה וסת.

באר הגולה

ו מפלגותא דרב ושמואל שם ד' ס"ד ומשמואל תרמ"ס שם
כ"ח וכן מסתבר לתב"ן וכ"כ המור בשמם ושכן מסקנת
דברייתא בותה דיקא.
ז טור וכ"כ ה"ה שם בשם המפרשים.

יב] ולא ראתה. דהיינו שלא הרגישה בהם יי] כרעיל ס" קפ"ד סעיף מ' יט]:

יג] מותרת. בלא בדיקה כדברי האומרים דאפילו אשה שאין לה וסת אינה צריכה בדיקה
לפני תשמיש לעיל סימן קפ"ז (ולחמב"ם והרא"ש שם עיין פרישה סימן קפ"ד יג)
ומ"י יב ונקודות הכסף יז]:

ייד] כוסת קבוע. ואסורה לשמש אחר ל' עד שתבדוק עצמה יד] דחוקה אורח בא בזמן
שהוא רגיל לבא לרוב הנשים יז]:

יט] ורביעית לל"ב. וזהו כיש אומרים שבסעיף ז' דלסברא הראשונה שם בעיני הכא
ע[ן] דר המושית לל"ג יט שהן ג' דילוגים מל' לל"א ולל"ב ולל"ג (מ"ז יט ש"ך יט):

יט] של הפלגות. וחוששת אחר כך ליום ל"ג ואחר כך ליום ל"ד וכן לעולם יט]:

ייד] הרבה. כגון שדילגה מכ"ט לל"א ואחר כך לל"ג ואחר כך לל"ה שוב חוששת לל"ז
ואחר כך לל"ט וכן לעולם יט]:

ייד] השוה. לאפוקי דילגה יום אחד ואחר כך ב' ימים או איפכא יט]:

יט] קבעה לה וסת. והוא הרין דילגה למפרע כגון שראתה תחלה לסוף ל' ואחר כך
לכ"ט ושלישית לכ"ח בכל ענין שהיא משוה דילוגה קבעה לה וסת לדילוג זה
(ראב"ד סב תוס' ש"ך יט):

וראה גם לעיל ס" קפ"ד ס"ט וס"ק ל.
נה רש"א שם (מ, א). וראה גם לעיל ס" קפ"ד ס"ט מה.
נו ראה גם לקמן ס"ק נא.
נז ס"ק ג.
נח ס"ק ה.
נט ש"ך ס"ק י.
ס ש"ך ס"ק יא.
סא ש"ך ס"ק יב. וראה גם לקמן סוף ס"ק טד.
סב בעלי תנפ"ש שיען תיקון תוספות ס" ג.
סג מ. ב ד"ה פיתוח.
סד ס"ק מ.

מח רש"א בתורת הבית האריך שער ב (ד, ב). שם שער
ג (מ, ב). לכוש ס"ד.
מט וס"ק כמ. וראה מורה כהלכה פ"ה הערה 4.
נ ס"ב וס"ק ז (לש"י ותוס') אינה צריכה כלל, ולח"ף
ורמב"ן ורש"א ושו"ע שם צריכה בדיקה רק ג' פעמים
הראשונים, ובאן מירי כשכבר בדיקה ג' פעמים). וראה יגדיל
תורת (ג, לו ע' שם).
נא ס"ק יח. וראה מורה כהלכה ע' תריעם.
נב ס"ק יח.
נג ד"ה כאן.
נד רש"א שם ושם. לכוש ס"ד. תורת השלמים ס"ק ג.

ו' כשם שקובעת וסת בהפלגה מימים שוים [כ] ושאינם שוים כך קובעת
 ה' בימי החודש ובימי *השבוע שוים [כא] ושאינם שוים. כיצד ראתה
 שלש פעמים [כב] באחד בשבת או בחמישי בשבת או באחד בניסן
 ובאחד באייר ובאחד בסיון או בה' בניסן ובה' באייר ובה' בסיון קבעה
 לה וסת באחד בשבת או בחמישי בו ובאחד בחודש או בה' בו אף על
 פי שאחד מלא ואחד חסר אין מדקדקין [כג] בכך.

באר הגולה

ח שם בנמ' דה' ל"ב ע"כ וכו' בפלוגתא דלעיל.
 ט מוד שם וכו' ודרשב"א בשם רבותיו ומוכח לה מאוקמתא
 דרב אשי שם ד"א א"א כגון דקבעה בחד בשבתא בו
 והבא לדי' קובעת בנ"פ כיון שהן בשוה.

[כ] ושאינם שוים. אלא שהדילוג שוה:

[כא] ושאינם שוים. אלא שהדילוג שוה:

[כב] באחד בשבת. פרישה דמראיה הראשונה עד השניה שוה כמשניה עד השלישית
 כגון שראתה באחד בשבת וחזרה וראתה בג' שבועות באחד בשבת וכן פעם ג'
 קבעה לה וסת בג' שבועות באחד בשבת ^{סא} אף שאין כאן אלא ב' הפלגות של ג' שבועות
 כיון שיש כאן ג' ראיות של ג' ימים שוין שהם א' בשבת קבעה לה וסת ^{סב} וכן בה' בשבת ^{סג}
 (ב"ח ש"ך מנחת יעקב).

וכל שכן אם ראתה ג' פעמים רצופים באחד בשבת קבעה לה וסת ואינו נעקר אלא בג'
 פעמים (פרישה ^{סד}).

(אלא דכל זמן שלא נקבע אינה חוששת לו שהרי הוא יום מביילתה ^{סה} ובלאו הכי ממאח
 היא ואם לא ראתה בפעם אחת ומבלה נעקר בפעם אחת. וכן כשראתה פעם ב' באחד
 בשבת בסוף ב' או ג' שבועות אינה חוששת עד א' בשבת שבסוף ב' או ג' שבועות ומשום
 חשש וסת ההפלגות כי חשש וסת השבוע נעקר בפעם אחת שלא ראתה בו וכדיון וסת
 הסיון דלקמן סעיף ^{סז} ב. ולמאן דאמר התם ^{סז} דוסת הסיון אינו נקבע בפחות מד' ראיות
 הוא הדין הכא ^{סה} וליכא נפקא מינה בוסת השבוע ^{סז} אלא ברצופים):

[כג] בכך. שכל מה שביט דין של מטה עושים בית דין של מעלה מסכימים עמהם ^{סז} אף
 בכל חידושי הגוף כמו שדרשו רז"ל ^{סז} על פסוק ^{סז} לאל גומר עלי' (רשב"א ^{סז} ש"ך ^{סז}):

סה ב"ח ד"ה וכשם שקובעת. ש"ך ס"ק יד.

סו פרישה ס"ק ה. תורת השלמים ס"ק ט. וראה לקמן
 בסוף ההצגה.

סז ב"ח שם. ש"ך שם.

סח סוף ס"ק ה.
 סט מודנא. ולמנהגינו (רמ"א סי' קצו ס"א) הוא באמנוע
 ו' נקיים.

ע פרישה, הובא לקמן שם ס"ק לה.

עא וראה שם שיש להחמיר בב' הדעות, א"כ גם כאן יש
 להחמיר בדעת דלעיל שנמסקין ג' ראיות. וראה סוגה
 בשעשנים (מגילות) ס"ק ג.

עב שדרי דעו וזו צ"ל ד' ראיות גם בוסת השבוע בסיון

(א"כ יש לה כבר וסת הפלגה). משא"כ בוסת השבוע
 ברצופים מני ב' ראיות (ועדיין אין לה וסת הפלגה). וראה
 לעיל ס"ק ג. שב"ז מיייר כשפסקה בו ביום (משא"כ
 כשהמשיכה ראיתה ליום שלאחריו, יש עוד נפקא מינה,
 שוסת השבוע הוא מתחלה לתחלה ואילו וסת הפלגה הוא
 מוסף לתחלה).

עג ראה לעיל ארוח סי' תר ס"ד.

עד ירושלמי נדרים פ"ו הל"ח.

עה תהלים נג.

עו משגרת הבית דינו הוסתות ב, א.

עז מ"ג י. וראה גם לעיל סי' קכד ס"ק יב (שהוסת תלוי
 בקביעות החדשים).

הלכות נדה קפ"ט

שם

ז' כיצד קובעת בימי החודש בדילוג כגון שראתה בט"ו בניסן וט"ז באייר וי"ז בניסן לא קבעה וסת עד שתראה נכד ב"ח בתמוז שאין ראייה ראשונה מצטרפת כיון שאין נכד ההפלות שוות. י' ומיהו אם היה לה וסת קודם שהתחילה ואחר כך שינתה וראתה בדילוג שלש פעמים קבעה וסת בדילוג. לפי שאף הראשונה בדילוג ראתה אותה שדילגה מוסת נכד הקבוע לה (ומנ"ס ורמז"ן כשמואל וטור לדעת רא"ש אצל נפרק שור שנגמ ד' וה' פסק רא"ש כדנ וכן הוא נרמזים שם) י"ד א' שאע"פ שלא ראתה אלא בט"ו בניסן וי"ז באייר וי"ז בניסן נכד קבעה וסת וחוששת ל"ח בתמוז וי"ט כאב וכן לעולם. ויש לחוש לדבריהם נכד ולהחמיר. ח' ראתה שלש פעמים בשלשה חדרים בדילוג וחזרה וראתה באותם דילוגים עצמן אם נהנה בן שלש פעמים הרי זה וסת קבוע לדילוג

באר הגולה

יא פלוגתא דרב ושמואל ובמו שציעתי לעיל סעיף ה'.
יד תוס' שם והרא"ש הרשב"א בשם פי"ח לפלוגתא דרב
והחמיר בדבריהם.
יז כדרייתא שם וכדמשני לה אליבא דשמואל.
יח טור בשם ר"ח והראב"ד וב"ב הרשב"א בשם שושי לחוש
ושמואל ואע"ג דדחו פירשו כתבו שהדין בן.

[כד] י"ח בתמוז. ואז תקבע וסת בחדשים לדילוג וצריכה לחוש אחר כך ל"ט כאב ולכ' באלול וכן לעולם ואין חוששין מה שחדש אחד מלא ואחד חסר כדלעיל ט':

[כה] התפלות שוות. בימי החדש אלא בדילוג ואין כאן אלא ב' דילוגים שראיה הראשונה אין שם דילוג עליה ולא קבעה וסת לדילוגים עד שתשלש בדילוגים (גמרא⁹):

[כו] הקבוע לה. והוא שוסתה היה ב"ד בחדש ודילגה למ"ו שהוא דילוג שזה לשאר הדילוגים שמט"ו למ"ו וי"ז והוא הדין אם לא היה לה וסת קבוע אלא שראתה ב"ד באדר ואחר כך ט"ו בניסן. ומה שכתב הש"ע וסת קבוע רבותא קא משמע לן דלא נימא דשרינן ראיית וסתה הקבוע בתר ראיות שעברו ולא תצטרף לארבע ראיות אלו שהן שלשה דילוגים קא משמע לן (ב"ח⁹⁸ מ"ז⁹⁹ ש"ך¹⁰⁰):

[כז] קבעה וסת. כמו שקובעת ב' פעמים בימי החדש שיון שגם ראייה הראשונה מן המנין כדלעיל⁹⁷. ומכל מקום אם היה לה וסת קבוע בט"ו לכולי עלמא אין ראייה ראשונה מן המנין⁹⁸ דשרינן לה בתר ראיות שעברו ולא קבעה לה וסת לדילוג עד שתראה פעם רביעית ב"ח בתמוז (גמרא⁹⁹):

[כח] ולהחמיר. אבל לא להקל כגון בשבעה עשר בתמוז דלסברא הראשונה חוששת לו הואיל ולא נקבע עדיין וסת הדילוג והיא ראתה בשבעה עשר בניסן אבל לסברא

פג ש"ך סק"ז.
פד סוף פ"ו וס"ק כג.
פה ראה גם לקמן ס"ק נט.
פו סד, א. רש"י שם ד"ה למדור. וראה גם לקמן ס"ק לד.
מודרה כהלכת פכ"ד הערה 144.

עח ש"ך סק"ז.
עט סוף פ"ו וס"ק כג.
פ סד, א. לדעת שמואל. רש"י שם ד"ה עד. ש"ך ס"ק יח.
פא ד"ה וי"ט ואפילו.
פב ס"ק ה.

חלילה. כיצד ראתה מ"ז בניסן וי"ז באייר וי"ז בסיון וחזרה חלילה וראתה מ"ז בתמוז וי"ז באב וי"ז באלול ועוד חזרה וראתה מ"ז בתשרי וי"ז בחשון וי"ז בכסלו קבעה לה וסת לדילוג חלילה וחוששת לעולם מ"ז לחודש זה וי"ז לחודש זה [כט] וי"ז לחודש זה.

מ יראתה באחד בניסן ובאחד בסיון ובאחד באב קבעה לה וסת [ז] לראש חודש לדילוגים אבל ראתה באחד בניסן ובאחד באייר ובאחד בתמוז ובאחד בסיון לא ראתה לא קבעה לה וסת.

י יראתה מ"ז בניסן וי"ז באייר וי"ז בסיון לא קבעה וסת כיון שסירגה בחודש השלישי ולא ראתה [ז] עד י"ח בו.

יא ידילגה פעם אחת או שתיים אינה חוששת לדילוג אף על פי שחוששת לשאר וסתות בפעם אחת אינה חוששת לוסת הדילוג [זב] עד שתקבענו.

באר הגולה

יז טור וכו' הישב"א בת"ה ודייק לה מבריתא דהתת
טז ברייתא שם דף ס"ד ע"א.

טז טור והוא פשוט.

טז ברייתא שם דף ס"ד ע"א.

האחרונה אינה חוששת לו הואיל ונקבע כבר וסת הדילוג וחוששת ל"ח. ולסברא הראשונה אינה חוששת ל"ח שושת הדילוג אינה חוששת לו עד שתקבענו כדלעיל סעיף ב' ולקמן סעיף י"א. על כן צריכה לחוש לשבעה עשר ול"ח כחומרי שניהם (ב"ח י"ז מ"ז ש"ך טז):

[כט] וי"ז לחודש זה. והוא הדין בב' פעמים בב' חדשים וחזרת חלילה ג' פעמים נמי היו וסת קבוע כגון שראתה מ"ז בניסן ומ"ז באייר ומ"ז בסיון ומ"ז בתמוז ומ"ז באב ומ"ז באלול קבעה לה וסת לדילוג חלילה וחוששת אחר כך למ"ז בתשרי ומ"ז במרחשון וכן לעולם (ב"ח י"ז ש"ך טז). והוא הדין בד' פעמים בארבעה חדשים וחזרת חלילה ג' פעמים (מ"ז צב):

[ז] לר"ח לדילוגים. וזהו וסת הסירוג דלקמן סעיף י"ב יג:

[זא] עד י"ח בר. ומכל מקום חוששת ל"ט בתמוז משום וסת ההפלות מל"ב לל"ב ואם ראתה בו קבעה לה וסת ההפלות מל"ב לל"ב כי מט"ו בניסן עד מ"ז באייר ל"ב יום שנים מלא ומט"ז באייר עד י"ח בסיון גם כן ל"ב יום שאייר חסר ומ"ח בסיון עד י"ט בתמוז גם כן ל"ב יום ששין מלא (ב"ח י"ז ש"ך טז):

[זב] עד שתקבענו. דבשאר וסתות יש מן הדין לחוש לו בתחילתו כי שמא תקבע לה יום זה לוסת י"ז ותהיה אסורה בו הלכך אמרנו תחלתו כסופו אבל וסת הדילוג

מז טור"ח והרמב"ם.

מח ס"ק ט.

מט ס"ק טו, בשם הראב"ד בנעלי הנפש שער תיקון

הוספות סי' ג.

צ ד"ה ראתה שלש.

צא ס"ק כא, בשם הראב"ד שם.

צב ס"ק י.

צג וראה שם ס"ק לה שהפרישה מצידך ארבע ראיות גם

לוסת סירוג.

צד ד"ה ראתה מ"ז.

צה ס"ק כג.

צז כדלעיל ס"ק ז ושנ.

הלכות נדה קפמ

יב [ג] יוסת הסירוג ראייה ראשונה מן המנין לדברי הכל [ז] ואע"פ שהרחיקה ראיותיה, אלא שלענין חשש וסתה בתחלה הוא שזה

באר הגולה

יח הראב"ד בס' בנה"ל

כשתקבענו הותרו כל הימים הראשונים ואינה חוששת לעולם לט"ו וז"ו וז"ו לחדש אלא ל"ח ול"ט וכו' ומכ' ולמעלה וגם הם הולכים וניתרים שכשהושגת ל"ט הותר י"ח ואינה חוששת לו לעולם וכן כולם ואם כן הואך יהיה תחלת הוסת חמור מסופו (ראב"ד י"ז):

[ג] וסת הסירוג, דלעיל סעיף ט':

[ז] ואף על פי שהרחיקה, דהבא כיון דראיותיה שוין לעולם בא' בחדש לכלול עלמא^צ קבעה בני' ראיות כדלעיל סעיף ו בראתה מחדש לחדש בימים שוין דמה לי מחדש א' לב' או מא' לג' צס (ב"ח"ק ש"ך קא ט"ז צב). (ב) (ג) והפרישה^ד כתב דלסבא הראשונה

קונטרס אחרון

(ב) טו מה טו שהקשה הכרתי ופלתי^ט על האחרונים^{טו}, ועיקר יסודו להשוות ימים דמועד לימי החדש דאשה^{טו} הואיל ובג' ימים נעשה מועד^{טו}, ומשום הכי נמי^ט הוקשה לו מ"ש התוס' בב"ק דאין נעשה מועד לכלול עלמא כו'^{טו}, ותידין דהיינו לשמואל כו'^{טו}, אשמיטתיה מ"ש התוס' בנדה דף ס"ד^{טו} דאפילו רב מודה כו'. אלא ודאי צריך לומר^{טו} דשאני הכא דיום החדש גרם לראות בו דוקא ולא ביום אחר, אלא שבחדש הב' דילגה ליום מחרת, והוא גם כן למנין החדש וגורם לראות בו דוקא, וכן בחדש ג', משום הכי קבעה וסת לרב, מה שאין כן בשור שנגה יום א' וג' וה' שאין הימים גורמים כלל, שאף בג' ימים רצופים הוא נעשה מועד לכל הימים, שימים אלו אין גורמין כלל ליגה בהם דוקא. וכיון שהדבר ברור ומוכרח לומר שאף התוספות^{טו} בסירוג דהחדש על כל פנים לרב, שהרי היום גורם, אם כן אף לשמואל^{טו} יש לומר כמ"ש הש"ך^{טו} דמה

צז	בניל הנפש שני תוקן הוסתו ס"ג ד"ה הנח כתבנו.	קא	ס"ק כב.
צח	גם לדעה הא' שבסעיף ז.	קב	ס"ק יב.
צט	ראה ק"א ס"ב.	קג	ס"ק ח וס"ק מו. הובא גם לעיל סוף ס"ק כב.
ק	מדה' ראתה שלש.		

ציורים לקונטרס אחרון

סד בדפוס ראשון מופיעים שני הקטעים שלפנינו כשני קורא נפדרים (השני במקומו, והראשון כהשגחה בסוף), ולא ציירן להדין קאי. ועפ"י החוכן נראה כי שניהם קשורים לס"ק לד', ולק"א ס"ק ג דלקמן, שהוא דיבור המתחיל וההתחלה (ועוד שורה אמצעית) של הקורא שלפנינו.

סה לכלול הקונטרס אחרון, ראה מ"מ וצינוס. ביאורים והערות בקור"א הל' נדה, קור"א עם ביאור מרדכי הקונטרס. שו"ע הל' נדה עם ביאור קור"א.

סו ס"ק יב.

סז ב"ח ט"ז ושו"ך (שבס"ק לד') שהולקים על הפרישה (המובא שם), וסוכרים שוסת הסירוג די בג' ראיות, אף לדעה הא' דלעיל ס"ז.

סח וכמו בסירוג ימים דשור (ראה שור ביום א' ונגה, יום ב' ולא נגה, יום ג' ונגה כו'), שלדעת התוס' (ב"ק לו, ב ד"ה יום) צריך ד' נגיחות לעשותו מועד, כ"ה בסירוג חדשים דאשה, שלדעת התוס' צריך ד' ראיות (ולא כדעת הראב"ד שבסור"ע כאן).

סט לכן יש להשוותי לסירוג חדשים באשה (ולא לוסת הפלגות באשה).

ע כיון שסירוג ימים דשור דומה לסירוג חדשים באשה (לדעת התוס'), בודאי לא גרע מרילוג באשה, ולכן הוקשה כו'.

עא עד שישלש ברילוג, דהיינו אף לרב שבוטס הרילוג באשה סגי בג' ראיות.

עב ופירושו: שלא נאמר שלכולי עלמא סגי בג' נגיחות, אלא לשמואל צריך ד' נגיחות.

עג ע"א ד"ה איתמר.

עד לדעת התוס'.

עה כנראה חסרות איזה תיבות, וצ"ל: מודים שאין צריך ד' ראיות בסירוג כו'.

עז שצריך ד' ראיות בוטס הרילוג, יש לומר שיודה בוטס הסירוג דחדשים, וסגי בג' ראיות, מטעם שכתב הש"ך כו'.

עז ס"ק כב, וכ"ה בפנים ס"ק לב.

שם

הלכות נדה קמ

שבסעיף ז' דבעינן ג' דילוגים חבא נמי לא קבעה וסת לסירוגין עד שתראה בא' בתשרי¹⁷.
וכבר נתבאר לעיל¹⁸ שיש להחמיר בדברי שניהם.

קונטרס אחרון

לי מר"ח א' לב' כו', כיון דהתוספות¹⁹ לא נתתי לפלוגתא דרב ושמואל כלל אלא כתבו בדריהם אליבא דכולי עלמא, דלא ככרתי ופלתי. ואם כן לא מצינו חולק על הראב"ד²⁰ כלל²¹, וגם דברי הראב"ד ורשב"א²² עולין בקנה אחד למתבונן היטב בהם²³, וכמ"ש במשמרת הבית²⁴. מיהו אין להביא ראיה²⁵ ממ"ש הרשב"א²⁶ והר"ן²⁷ אהא דאמרינן בגמרא²⁸ גנון דקפצה בחד בשבת כו' דהיינו אחר ג' שבועות²⁹, והוי וסת הסירוג, וסגי בג' פעמים כמבואר בגמרא שם וכמ"ש הרשב"א בתורת הבית הארוך דף קס"ט³⁰. דיש לומר להפרישה³¹ דאזיל לשיטתיה דסבירא ליה דבקפצות לא בעינן רצופים כמ"ש לקמן (בפנים) סעיף י"ח³² בשמ"א³³. ואף לפי דעת הראב"ד³⁴ דבעינן רצופים, יש לומר³⁵ הטעם כמ"ש שם דתלינן לקולא שהיום לבדו גורם ונעקר בפעם אחת³⁶, אם כן³⁷ בימי זיבה שאינו ראוי לקביעת וסת אינו סותר הוסת כמ"ש הראב"ד (דף ז' ע"א³⁸):

*

מה שהקשה הכרתי ופלתי³⁹ על האחרונים, לא קשה מידי, דלכל מיני וסתות הצריכו הראשונים להביא מקורם מהגמרא⁴⁰, וסירוג לחודיה ודילוג לחודיה אשכחן בגמרא⁴¹, אבל להוסיף וסת המורכב מסירוג ודילוג אין לנו⁴², ודו"ק:

(ג) והפרישה כתב בו'. מה⁴³ שהקשה הכרתי ופלתי, עיין במ"ש בסעיף י"ח (בפנים)⁴⁴ דלא קשה מידי⁴⁵:

קד ראה ק"א מן ס"ק ב. וראה גידול תורה (ג) כ ע' תבת. לב ע' פ.

קד ראה ק"א מן ס"ק ב.

ציונים לקונטרס אחרון

- עז שכתבו בסירוג הימים דשור שלכולי עלמא צריך
ד' ראיות (כיון שאין היום גורם), וזוהו מוכרח
שבסירוג של האשה לחודשים (לכולי עלמא) מספיק ג'
ראיות (כיון שהיום גורם).
עט בעלי הנפש שער תיקון הוסתות סי' ג (מקור
החלק שבשירי), שבסירוג חדשים סגי בג'
ראיות (גם לשמואל).
פ בראשונים (וראה כאן בפנים, שהובאה דעת
הפרישה שמצריך ד' ראיות ופוסק כמותו לחומרא).
פא בתורת הבית הארוך שער ג (ט, ב).
פב דלא ככרתי ופלתי שריצה לחלק ביניהם.
פג שם (י, א) שהביא את דברי הראב"ד כסיוע
לדבריו.
פד לדעת הש"ך (דבוסת הסירוג סגי בג' ראיות), דלא
כהפרישה.
פה בתורת הבית שם (יא, א), ובחידושי (יא, א ד"ה
הא דאמרינן). בשם הראב"ד (בעלי הנפש שער
תיקון וסתות פ"ב).
פו חידושי לנדה יא, א.
פז יא, א (בעינן וסת המורכב מקפיצות וימים).
וכרקמן סי"ח.
פח ולא אחר שבו, דאז הוי בתך ימי זיבתה ואינה
קובעת.
פט בדפוסים שלנו: ט, א.
צ ס"ק ח וסגט"ו והובא בפנים ס"ק ל (שגם בוסת
הסירוג צריך ד' ראיות).
צא ס"ק עז (דאפילו עברו בינתיים כמה חדשים ולא
ראתה ולא קפצה אין זו עקירה ונקבע לה הוסת
- ביום שנבע לה ג"פ), וא"כ אין זה וסת הסירוג.
צב ס"ק ח.
צג שער תיקון הוסתות סוסי' ג, הובא לקמן שם. לעיל
סי' קפז ק"א ס"ק יג (ד"ה היינו וד"ה ועקירת).
צד שבזה יודה שאין צריך רצופין ואינו נקרא סירוגין,
כי הטעם שדכ"צ צריך רצופים הוא כדלקמן שם
דתלינן כו'.
צה כשלא ראתה בו, אף שלא קפצה.
צו בקפצה בחד בשבת הראשון, דהוי בימי כו'.
צז בהוצאת ברלין תתכב, והוא בשער תיקון הוסתות
סי' ג.
צח ס"ק א (שלפעמים מצינו וסת הפלגה בג') ראיות
בלבד, כגון ראתה ביום א' ובסוף כ' יום ראתה
ביום ו', ואחר עשרים יום ראתה בר' בשבת, א"כ הרי
כמו וסת השבוע בדילוג, כמו וסת החדש (דלילוג),
ולמה לא הזכירו זאת האחרונים.
צט ראה לעיל סי' קפז ק"א ס"ק יג: כלל גדול אמרו
הפוסקים שכל ענין שתהא משהו ראיותיה קבעה
לה וסת.
ק ב"ק לו, ב נדה סד, א.
קא ולעיל סי' (בימי השבוע שיום ושאינם שיום),
וס"ק כא (אלא שהדילוג שיהא, מיירי ברצופים
(ראה שם ס"ק כב).
קב ראה מה שצוין לעיל ריש ס"ק ב.
קג ס"ק עה.
קד מרן קפצה בא' בשבת וראתה כו' (לדקמן סי"ח)
דסגי בג' ראיות, לשיטת הפרישה (שמובא כאן
בפנים) שבוסת הסירוג בעינן ג' דילוגים.

חלכות נדה קפמ

שם

לדילוג שאינה חוששת אלא מר"ח לר"ח הסמוך לו. כגון שראתה בר"ח ניסן (נדה) חוששת לר"ח אייר ואם לא ראתה עד ר"ח סיון חוששת לר"ח תמוז הסמוך לו ואם לא ראתה בר"ח תמוז אינה חוששת לר"ח אב אע"פ שהם הפלגת ב' חדשים בעין ההפלגה הראשונה מפני שהפסקת החודש השני ביטלה ראיית החודש הראשון וראיית החודש השלישי היא התחלת וסת וחוששת לר"ח הסמוך ולא יותר.

יג י"אין האשה קובעת לה וסת אפילו ראתה שלשה ראשי חדשים זה אחר זה אלא אם כן יהיו כולם בעונה אחת (נדה) כיום או כלילה. ואם ראתה שלש פעמים ביום והרביעית כלילה או שלש פעמים כלילה והרביעית ביום חוששת כיום וכלילה מפני חשש חוסת (נדה) הראשון ומפני חשש השני שהוא (נדה) האחרון ואם ראתה פעמים ביום ופעמים כלילה

באר הגולה

כ הראב"ד שם.

יט מור וכו"ב הראב"ד שם במ' בעה"ז.

ואם היה לה וסת קבוע מר"ח לר"ח הסמוך לו ושוב סירגה מר"ח ניסן לר"ח סיון ואב לכולי עלמא¹⁰¹ ראיית ניסן אינה מן המנין דשרינן לה בתר ראיות שעברו ואינה מצטרפת לסת הסירוג כי היא מוסת השוה (ש"ך¹⁰²):

[לז] וזושת לר"ח אייר. משום דסתם נשים וסתן כל חדש¹⁰³ (ש"ך¹⁰⁴). וגם ביום א' דר"ח שהוא ל' בניסן חוששת משום עונה בינונית כדלעיל סעיף א' (ט"ז¹⁰⁵):

[לז] ביום או כלילה. אבל אם ראתה בר"ח א' כלילה ובב' ביום ובג' כלילה או ביום לא קבעה לה וסת שאין האשה קובעת לה וסת אלא בעונות וכל מקום שאמרו יום בענין זה אין משמעותו אלא עונה או יום או לילה (רמב"ן¹⁰⁶).

(ואף בוסת ההפלגות מחשבין מעונה לעונה ולא מיום ליום כגון אם ראתה בלילה¹⁰⁷ ובסוף ב' ביום שנמצאו מ' עונות מראיה לראיה עם עונות הראיות עצמן הרי מ' עונות השניות כלות כליל כ"א והשלישית ביום ב' מראיה ג' וקבעה לה וסת למ' עונות¹⁰⁸):

[לז] הראשון. שנקבע בג' פעמים ואינו נעקר אלא בג' פעמים¹⁰⁹:

[לזח] האחרון. והוא נעקר כפעם אחת שלא תראה בו (ט"ז¹¹⁰).

(אבל אם האחרון הוא ביום ושוב הקדימה לראות כליל ר"ח ונמשכה ראייתה בתוך היום לא נעקר כבמה שהקדימה בלבר כדלקמן¹¹¹):

קו גם לדעה הב' שבמ"ז.

קז מ"ק כז. וראה גם לעיל מ"ק כז.

קח כדלעיל מ"א וס"א א. לענין עונה בינונית.

קט מ"ק כז (אלא שהוא מאוחד בין וסת החדש לעונה בינונית, ובמה לא קי"ל כותיה, אלא כמ"ז דלקמן).

קי מ"ק ד.

קיז חל נדה פ"ה ה"ה.

קיב ומסקנה לראות בתוך העונה (ראה לעיל מ"ק ג. מ' קפ מ"ק מ"ק כב).

קיג ראה קובץ יגדיל תורה (ג.י.) כ' ע' תבה. סוגה

בשנים מ"ד מ"ק לפרט.

קיד מ"ז מ"ק מז, וכדלעיל מ"ב.

קטו מ"ק מז, וכדלעיל מ"ב.

קטז מ"ק סח (בוסת קבוע). וראה לקמן מ"ק ג. קי"א מ"ק ה. אהלי יוסף דני וסותות אות צרי. קנה בשם ביאורי שו"ע מ"ק יז. מורה כלכלה ע' תרעו ואליך. משנה שלמה מ' לו אות ירא. פותח שער מילואים ע' רכז. דבש מסלע דני וסותות מ' ה אות א, ובתוס' דברים שם מ"ק י. אהלי שם ח"י ע' קטו ואליך. ח"ח ע' רצה. יגדיל תורה (ג.י.) כז ע' רבה. העני"ב תשנח ע' 68.

שלא על הסדר הגס: ולא קנעה [זט] אחד מן ג"פ או שהראה הראשונה ביום ושלש האחרונות בלילה או הראשונה בלילה והשלש אחרונות ביום או שלש בזה ושלש בזה חוששת לאחרונה [טז] בלבד. הגס: [מז] האשה

[מז] אחד מהן ג"פ. שנמצא אין כאן וסת קבוע כלל וכל וסת נעקר בפעם אחת ^{ק"י} הלכך אינה חוששת אלא לאחרון שעקר את כולם:

[מ] בלבד, ואם האחרונה בלילה ^{ק"י} לא עקרה הראשונה שכיום אלא בוסת החדש ולא בוסת ההפלות כדלקמן ^{ק"י}:

[מא] האשה, בין קודם שקבעה לה וסת ^{קכ} בין אחר שקבעה לה וסת לחדש או להפלה ושניתה אותו ^{קכא} דהיינו שהנענ יומם ולא ראתה בו אלא אחד כך ^{קכב} או (י) אפילו

קונטרס אחרון

(ד) אפילו הקרימה בו, כן ^{קכ} הוא בגמרא ופירוש רש"י (דף ס"ד ע"א) ד"ה אבל היכא כו' ^{קכ}, והיינו אף שהיה לה וסת קבוע, ומה שכתבו הדרישה סעיף כ"ב ^{קכ} והב"ח סעיף מ"ג ^{קכ} לפי דעת הרמב"ן ^{קכ} והטור, היינו דוקא לאחר שחזרה וראתה ביום וסתה הקבוע ^{קכ}.

ועיין ^{קכא} דרישה סעיף כ"ה ^{קכ} ופרישה סוף סעיף כ"ט דהרמב"ן קאי אראיות שהוקבע בהן כו' ^{קכ}, וסותר דברי עצמו שבסעיף כ"ב ^{קכ}. וכן משמע בהדיא בראב"ד ^{קכ} (דף ט' ע"ד ^{קכ}) שכתב דפשוט הוא מן המשנה והברייתא, דהיינו ^{קכ} דוקא כששינתה, אבל לא שינתה אינה חוששת אלא ליום שלמורה בו שהוא יום החדש בברייתא ^{קכ} והפלה במשנה ^{קכ}, אבל כששינתה חוששת לשניהם ^{קכ},

ק"י נדה סד, א. לעיל סוף מ"ב.	ביענית.
ק"י ולא הגבישה ראיתה ביום, וראה קובץ דברי תורה	קכא ראה לעיל ס"ק ב, שאז אינה חוששת אלא לוסת החדש וההפלה.
ק"י ט' ע' מה.	קכב משנה סג, ב (בהפלה). ברייתא סד, א (בחדש).
ק"י ט"ז ע' מה.	קכב וכלקמן ס"ד.

ציונים לקונטרס אחרון

ק"י לכללות הקונטרס אחרון, ראה מ"מ וציונים. ביאורים והערות בקו"א הל' נדה. קו"א עם ביאורי מדרכי הקונטרס. שו"ע הל' נדה עם ביאורי קו"א. קובץ דברי תורה י' ע' נ' ואילך.	ק"י בדרוסים שלנו ס"ק ד.
ק"י בדרוסים שלנו ס"ק יח.	ק"י ק"י ר"ח ור"ח ור"ח (פ"ה הטי"ו) והטור (נח, א), קט על מ"ש הרמב"ן (פ"ה הטי"ו) והטור (נח, א), שראתה ב"ח ור"ח ור"ח (שכגמרא לט, ב), שקובעת ב"ח וחוששת לכ"ה, פירשו הדרישה וב"ח, דהיינו דוקא כשיש לחשוש שעריו לא קבעה ב"ח, אבל אם קבעה כבר ב"ח, בזה כותב הרמב"ן (שם הכ"א) וטור (נדר, א), דכשקבעה לה וסת אחד שוב אינה חוששת לוסת אחר.
ק"י שדוקא בזה כתבו שאינה חוששת (ואכל בלא"ה גם הם מודים שחוששת ליום הקרימה).	ק"י ק"י רש"י סד, ב סו"ד"ה ונאמר.
ק"י עתה בא לבאר דין חזרה לוסתה הקבוע, לדעת הרמב"ן ולדעת הראב"ד, שיתבאר בפנים לקמן ס"ק מז וס"ק נח.	ק"י ק"י רש"י סד, ב סו"ד"ה ונאמר.

הלכות נדה קפמ

שסז

הקדימה לראות קודם שהגיע יומו חיישין שמא תקבע לה^{קכ} וסת אחר כיום זה שראתה בו עכשיו והלכך חוששת ליום זה לחדש ולהפלגה בו^{קכד} (גמרא קכד ראב"ד קכד):

קונטרס אחרון

וזה וזה אסורים שבמשנה וברייאתא^{קכא} הוא לאו דוקא, דלא כהר"ז^{קכב}, ואין^{קכג} זכר ורמז במשנה וברייאתא^{קכד} לדין זה אם חזרה וקבעה וסת לאחר שניתנה^{קכה}. וגם מה שכתב הרי"ש סעיף כ"ב^{קכו} וכן כתב בה"ת שם דחיישין להומרא איפכא כו'^{קכז}, אי אפשר לומר כן בהראב"ד דף ח' ע"א^{קכח} לאו למימרא כו' אלא לאפוקי כו' דאתוספו בה ודלמא וסת אחרינא כו', משמע בהדיא דלאו משום דמספקא לן אי דמים יתרים אתוספו בה, דאם כן הוי ליה למימר לאו למימרא דודאי היא טפלה כו' אלא דילמא היא טפלה, ולמה ליה כל האריכות הוה לאו למימרא כו' אלא לאפוקי כו', אלא ודאי דאף דמים יתרים אתוספו בה חיישין דלמא וסת אחרינא קא קבעה, דהיינו ב' וסתות, האחד עיקר ראייתה כדרך הנשים והב' לתוספת דמים. מה שאין כן לפירושו קמא^{קכט} אינה חוששת כלל לתוספת דמים שלפני וסתה כמו שאינה חוששת לתוספת דמים שלאחר וסתה בתוך ימי נדתה כמבואר שם^{קל}. והיינו במעין פתוח^{קלא}, אבל במעין סתום עלמא חוששת לב' וסתות^{קלב}. כן דעת הראב"ד שם בבירור. וכמבואר בהדיא ממה שכתב בדף י' ע"ב^{קלג} אם חוסי' ראית כו' תחשו לשניהם כו', והיינו אף אם לא חוסי' כי אם פעם אחת, כדפתח שם ולחושין כו' ובהושיהן כו'. וכן משמע עוד ממה שכתב הראב"ד דף ט' ע"ג^{קלד} כי הכלל הוה בירדנו שכל הענינים שהושתות נקבעים בהם חוששת מתחלתם חוץ מוסת הדילוג^{קלה}, ובמוסקים למדין מכללות ובפרט במקום שנאמר בהם חוץ^{קלז}. ומה שכתב^{קלז} גבי וסת חוץ וסת שראתה מתחלה ג' פעמים בראש חודש^{קלח}, היינו משום דבלאו הכי היה אחד מהם בימי ויבה^{קלז} כמ"ש לקמן (בפנים) סעיף ל"ב^{קל}.

קכב ראב"ד שער תיקון הוסתות סי' ג (ד"ה ועתה נחזור, אף בתקדימה בוסת הפלגה). וכה' לקמן טף ס"ק מנ. ונבאר בק"א (ד"ה ונדע).

קכג בדלעיל ס"ק ו' ע"ג.
קכד רב פפא כד, א. רש"י שם ד"ה הני מילי (בוסת הפלגה).

ציונים לקונטרס אחרון

טפילא דראיית כ"ה, דראיית כ"ה דמים יתרים הוא דאיתוספו בה ודלמא וסת אחרינא קא קבעה.
קכט שהובא בראב"ד שם (שאינה חוששת ליום ההקדמה בכ"ה).
קל וכלקמן בפנים ס"ק קיב.
קלא בימי נדתה (שבזה חולקין ב' הלשונות שבראב"ד).
קלב אפילו בימי זיבתה שלאחר וסתה, כדאמר רב ספא (סד, א). ונבאר (לשית הראב"ד) לעיל סי' קסו ק"א ס"ק יג (ד"ה וכן).
קלג שם סי' ג: הנה כתבתי לך הדרך לקביעת וסת ולחושין [מלשון חשש] ולכל הראיות הנוספות בין הוסת ולחושין... אם חוסי' ראית בין הוסתות אין זו עקרה, אלא אם ראויים הם לקביעת וסת תחשוב אותו לוסת אחר, ונראה אם תקבע זו וסת בתוך וסת תחוש לשניהם.
קלד שם ד"ה הנה כתבנו שלשת.
קלה בדלעיל ס"א.
קלז ראה שו"ת חכם צבי סי' נה, כללי הפרקים והחוראה כלל פ.
קלח הראב"ד שער תיקון הוסתות סי' ג, הובא לקמן סל"ב.
קלח ולא כתב שראתה מתחלה ב"ח וכו' בו.
קלט ואינה קובעת בימי ויבה (אף שחוששת בו כו').
קמ ס"ק קיב.

קכא דרמשע שבמשנה (שיש לה וסת הפלגה קבוע) חוששת רק לוסת הפלגה שאנו קבוע, וברייאתא (שיש לה וסת החדש קבוע) חוששת רק לוסת החדש שאנו קבוע.
קכב שער תיקון הוסתות שם סט"ז (שחוששת לשנינו רק כמה שהיא למידה כו', אם זו הפלגה או החדש, אבל לא לשניהם).
קכג אמנם אין זו כו'.
קכד כלקמן (ד"ה ומסתומת), שלגיסת רש"י וראב"ד לא מיייר בזה בברייאתא.
קכה וממילא יש לפרש דעת הראב"ד, שחוששת ליום שהקדימה גם לאחר שחזרה לראות כיום וסתה הקבוע.
קכו בדפוסים שלנו ס"ק יח.
קכז מ"ש הרמב"ן (פ"ה הטי") והטור (נח, א), שראתה ר"ח ור"ח וכו' ר"ח, שקובעת ב"ח ודעין חוששת לכ"ה, כי יש לחשוש להומרא ולומר איפכא, שיום הקדימה הוא העיקר, ולכן לא קבעה ב"ח, שמעינה פתוח בתוך ימי נדתה והם דמים יתרים (משא"כ כשכבר נקבע ר"ח).
קכח שער תיקון הוסתות סי' ב (ד"ה וכבר ביררנו, שמיאמר הרעה שחוששת ליום כ"ה, ומבאר הטעם): הנה דאמרינן בראיית כ"ה דמים יתרים הוא דאיתוספו בה, ואי למימרא דהיא היא טפילה דראיית ריש ירחא, אלא לאפוקי דראיית ריש ירחא לא היא

שאלת חוששת לוסת החודש ולהפלה עד שתקצצ וסת החודש נשלש פעמים או

קונטרס אחרון

ומיהו⁸⁰⁰ הראב"ד לשיטתיה אויל דף י' ע"ג⁸⁰¹, אבל לפי דעת הרמב"ן בפ"ו ה"ב שחלק עליו וסבירא ליה מכיון שחוד וסת הקבוע נעקר שאינו קבוע ואינה חוששת לו⁸⁰², אינה⁸⁰³ חוששת לוסת בתוך וסת מתחלתו, כמו שכתב הב"ח⁸⁰⁴. דאין להשוות את המחלוקת בנידון דידן⁸⁰⁵, ולומר דהראב"ד ורמב"ן לא פליגי אהדדי אלא התם⁸⁰⁶ לחוש ליום כ' וסת⁸⁰⁷, אף על פי שיום כ' היה קבוע הרי עק(ו)רתו פעם אחת שהגיע יומו ולא ראתה בו, ויום ל' לא נעקר כלל במה שהקדימה לראות לפניו. אבל בהפלות דעלמא⁸⁰⁸ מודה להרמב"ן⁸⁰⁹ שבטור ורמ"א⁸¹⁰, לפי דעת הב"ח⁸¹¹, דאינה⁸¹² חוששת לוסת בתוך וסת מתחילתו לפי שאי אפשר לה לקבוע שניהם, שהאחד עוקר את הב' לפי דעת הב"ח⁸¹³ והש"ך⁸¹⁴. ואף לפי האמת בדעת הרמב"ן⁸¹⁵, על כל פנים אחד מבטל תבירו שסותר את המניין להתחיל ההפלה ממנו⁸¹⁶, הלכך נדהה אחד מהם שלא לחוש לו, ומי נדהה מפני מי, על כרחך נדהה שאינו קבוע (מאחר שחוד הקבוע. אבל כשעדיין לא חזר חוששת שמא תקבע לה שאינו קבוע כדאייתא בגמרא ופירש"י⁸¹⁷). מה שאין כן בוסת החדש שאין אחד מבטל חבירו כלל על כן⁸¹⁸ חוששת לשניהם מתחילתם שמא תקבע שניהם יחד. ומשום הכי כתב הרמב"ן⁸¹⁹ וחוששת ליום הקדימה כו' משום דמיירי התם בוסת החדש⁸²⁰. דזה אינו⁸²¹, דהא בהדיא כתב הראב"ד דף י' ע"א⁸²² דאף בהפלות דעלמא⁸²³ חוששת מכ' לכ' כו' וחוששת כו' וסת⁸²⁴ וכיון ועל כרחך צריך לומר דהראב"ד ורמב"ן פליגי בנידון דידן⁸²⁵ ואולי לשיטתייהו, מעתה אין

ציונים לקונטרס אחרון

קמא אחר שביאר שיטת הראב"ד, שאינו סובר הטעם שחזרה לוסת הקבוע לה, בא להוכיח דעת הרמב"ן, שסובר הטעם שחזרה לוסתה הקבוע לה, ובפירוש הא' הגי' (של הדרושה ס"ק יח והב"ח), ודלא כפירוש הב' (של הדרושה ס"ק ד). קמא ב' ג' (ס"ה הנה כהנתי לך): האשה שקבעה וסת בענין אחר כגון בהפלה מכ' יום לכ' יום ושניהם פעם אחת לכ"ה ... אם ראתה ביום כ' שחששה בו הרי היא מינה כ"ה יום מכ' ואילך (הרי שאף שחזרה לקביעתה חוששת לשנינו). קמא ב' ד' (ס"ה סוף ס"ד ורש"י ס"ק נח). קמא א"כ י"ל שהרמב"ן אויל לשיטתיה גם בוסת החדש שהקדימה (נקבע ברי"ח ואח"כ ראתה בכ"ה ובר"ח), שאינה חוששת כו'. קמא סעיף ג' ד"ה ופעמים, וכלעיל בריש הקרי"א. קמא ב' בוסת החדש שהקדימה מודה הרמב"ן לראב"ד, שאף אם כבר קבעה ברי"ח, ואח"כ הקדימה בכ"ה ובר"ח, עדיין חוששת לכ"ה (כפירוש הב' לדלעיל ריש הקרי"א, ודלא בכ"ח). קמא בנידון הראב"ד ורמב"ן שם (וסת הפלה קבוע ליום כ', ושניהם ליום כ"ה, וחזרה וראתה ביום כ'), שאז יש לחוש כו'. קמא אג"ל: כ"ה (שבזה מיירי הראב"ד שם), או: ל' (שבזה מיירי הרמב"ן שם). קמא שקבעה בהפלת ל', והקדימה ראייתה בהפלת ב', ושוב ראתה (כעבור עשרה ימים) בוסתה הקבוע להפלת ל' (אף שלא עברה עדיין הפלת כ' שלא ראתה בו), מודה הראב"ד שנעקרה הפלת כ'. קמא ב' ה"א (שסתם וכתב, שאם קבעה וסת הפלה אינה חוששת לאינו קבוע, והראב"ד חולק עליו רק באיחורה, אבל בהקדימה אפשר מודה). קמא סעיף יג. קמא פירוש הב"ח בדעת הרמב"ן (שהובא לעיל),

שכשחזרה לוסתה הקבוע אינה חוששת ליום שהקדימה. קמא אבל לא מטעם הגי' (שחזרה לוסתה הקבוע), אלא מטעם דאינה חוששת כו'. קמא ד"ה ומ"ש כיצד. קמא ס"ק לא, והואו בפנים ס"ק ג'. קמא שאין וסת הפלה נעקר במה שהקדימה לראות, כמבואר בפנים שם (וא"כ היה מקום לקבוע שניהם לכאורה). קמא שכקבעה בהפלת ל', והקדימה ראייתה בהפלת ב', ושוב ראתה (כעבור עשרה ימים) בוסתה הקבוע להפלת ל', הנה אם תחשוב להפלת כ' תצטרך להתחיל ספירת הפלת ל' מאיית כ', ולומר שראיית ל' לא היתה בוסתה הקבוע. ולכן אמרים שמה שחזרה וראתה ב' הוא וסת הקבוע לה, וראיית כ' שבינתיים היא דמים יתורים ולא לקביעת וסת באו (ברלקמן בפנים ס"ק מו). קמא סד, א' (כמבואר בריש הקרי"א, שכששי לה וסת הפלה קבוע והקדימה לראות חוששת לו). קמא יש לומר לכאורה, שגם הרמב"ן יודה שחוששת כו'. קמא פ"ה ה"ה. קמא והיינו שאף אם כבר קבעה ברי"ח, ואח"כ הקדימה בכ"ה ובר"ח, עדיין חוששת לכ"ה (כפירוש הב' לדלעיל ריש הקרי"א, ודלא בכ"ח). קמא אין להשוות המחלוקת בחילוק הגי' (חילוק זה מבואר בחזות דעת ביאורים ס"ק טו, ובבית מאיר לס"ג). קמא שם ס' ג' (ד"ה ועתה נחזור). קמא שלא הרחיקה הפלגת מיום כ' לל' כדלעיל, אלא הקדימה מיום כ' ל"ב. קמא כמו כן ליום י"ב לנדהה כו' עד שתעקור אותו פעם אחת. קמא גם בהקדימה הפלגתה.

וסת הפלגה נאצצט פעמיים או שבעקר א' מהן. כיצד ראתה נאחד צניסן וכו' זו

קונטרס אחרון

להדגש דבר ולומר דבוסת החדש סבירא ליה להרמב"ן כהראב"ד¹⁰⁰, ולא פליג עליה אלא בהפלגות ומשום שאי אפשר לקבוע שניהם יחד, כיון שלא הוזכר חילוק זה בשום מקום. ואדרבה לשון הרמב"ן בפ"ו הלכה ו' בעקירת וסת כו'¹⁰¹ עד חזר הוסת למקומו בע"ל ע"ש, משמע מסתימת לשונו דשוין הן לגמרי בכל דבר¹⁰². וגם דקדוק לשונו¹⁰³ גבי והושעת ליום הקדימה שמא וסת אחר כו'¹⁰⁴ מורה כפירוש ב"ה ודרישה סעיף כ"ב¹⁰⁵, דהוי ליה למימר שמא וסת שני¹⁰⁶ כו', וגם למה ליה למימר כלל הטעם שמא כו', הלא זה הטעם הוא בכל החששות שחוששת לוסת שאינו קבוע שמא תקבענו¹⁰⁷ ולמה לו לשנותו כאן, והוי ליה למימר בקצרה חוששת ליום הקדימה כמו שחוששת לוסת שאינו קבוע. אלא ודאי שהחששא היא משום מעין פתוח¹⁰⁸. ומשום הכי לא הביאו האחרונים דין זה¹⁰⁹, משום דלדין ליכא נפקותא, כיון דלדין אין חילוק בין ימי נדה לימים אחרים אף לקולא¹¹⁰, ובדרכי משה¹¹¹ וט"ז ס"ק י"ט מובאר בהדיא דאף במעין פתוח הדין כן¹¹². ומסתימת¹¹³ הגמרא (דף ס"ד ע"א) אבל היכא כו'¹¹⁴, דלא פירש דדוקא כשלא חזרה וראתה ביום שהיתה למורה בו¹¹⁵, אף על גב דבימי זיבה המעין סתום¹¹⁶ וגם כבר קבעה וסתה ג'¹¹⁷ פעמים¹¹⁸. יש לומר כיון דמיחש חיישא על כל פנים לראיית זיבתה¹¹⁹, מהניא חששא זו נמי לשלא תתחור לוסתה הראשון אף אם תראה בו כדי שלא לחוש לראיית זיבתה, ומשום הכי אף שחזרה וראתה בכ"ב לראיה ראשונה¹²⁰ כיון שהיא תוך כ"ב לראיית זיבתה¹²¹ לא חזרה לוסתה הראשון שלא לחוש לראיית זיבתה שתראה אח"כ, דהא מיחש חיישא לה, ודו"ק. ועיין תורת הבית הארוך¹²²

ציונים לקונטרס אחרון

ומשום כך לא הוזכרוהו הפוסקים. וראה לקמן קו"א סוף ס"ק ה. אדה"י יוסף רני וסתתו ס"ק קמט. מסנרת השלחן סי' קנה סס"ג. סוגה בשושים סי' ס"ט ט. ביאורים והערות סוף ע' צו. קנה בשם סי' קפר בירורי השיטות סי' ד ס"ק ה. קובץ דברי תורה יג ע' סג. קצת ס"ק א. קצט שאף כשראיה ג' (שקובעת בו) היא ממעין פתוח, קבעה בו ונעקר הוסת שאינו קבוע. קפ אחר שביאר טעם זה של חזרה לוסת הקבוע והותר וסת שאינו קבוע, בל לבאר שאין להקשות על זה מהגמרא (סד, א), ואין להזכיר כן מהברייתא (שם), אלא למד כן הרמב"ן מסבאר. קפא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא, קמ"ל. ונתבאר לעיל סי' קפז קו"א ס"ק יג וד"ה אלא וד"ה וכן, דמייירי בראיה שהקדימה בתוך זיבה ונעשית זנב לראיית נדתה (דהיינו שאחר שתראה בזמנה עדיין תחשוש לוסת שהקדימה). קפב אלא אף שחזרה וראתה ביום וסתה הקבוע עדיין תחשושין ליום שהקדימה (בימי זיבה). קפג ולא הוי ראייה גמורה. קפד מ"מ צריכה לחשוש לוסת שאינו קבוע, ודלא כמבואר לעיל בדתע הרמב"ן. קפה דוקא כאן, שמבואר בגמרא שם שחוששין לה אף שהוא בימי זיבה, נשאר חשש זה אף שראתה שוב ביסתה הראשון, כמבואר ברש"י שם ד"ה קפו שהוא וסת הקבוע לה, כמבואר ברש"י שם ד"ה הני מילי. קפז היינו לאחר חמשה ימים לראיית זובה, כמבואר ברש"י שם. קפת שער ג (יד, ב).

קסז שגם כשחזרה לוסתה הקבוע חוששת ליום שהקדימה, ולומר דלא פליג כו'. קסח כך נקרות וסת החדש. קסט וכשם שבהפלגה כשחזרה לראות ביום וסתה הקבוע אינה חוששת לשאינה קבוע, כך בוסת החדש (כדלקמן בפנים ס"ק מה"ז, דמייירי בשניהם). קע של הרמב"ן פ"ה הטי' והטור (גבי ראתה ב"ה ר"ח וכו' ור"ח). קעא היא קובעת. קעב בפרוסים שלנו ס"ק יח. קעג אילו היה מייירי שיש לה כבר וסת קבוע ב"ה וחקרימה ליום כ"ה, הול"ל שמא וסת שני היא קובעת (וכדלקמן ס"ב וס"ק קיב, שבאופן זה קובעת וסת בתוך וסת). קעד כמבואר ברמב"ן פ"ה הכ"א. וכדלעיל בפנים ס"ק ז, וש"נ. קעה דאף שמבואר בגמרא (יא, א ורש"י ותוס' שם ד"ה ממעין סתום), שר"ח ור"ח וכו' ור"ח נקרא מעין סתום, מ"מ חיישין לחומרא איפכא (כמבואר בב"ח ודרישה שם), שמא תקבע בכ"ה והוי ר"ח ממעין פתוח. קעו ההלכה שהובאה ברמב"ן וטור, בראתה ר"ח ור"ח וכו' ור"ח, שעדיין חוששת לכ"ה (משא"כ לפירוש הב' ויקשה מדוע לא הובא באחרונים, שאף בקבעה ב"ה ואח"כ ראתה בכ"ה וכו', שעדיין חוששת לכ"ה). קעז שהאידנא קובעים וסת אף בימי נדה, כדלקמן בפנים ס"ק קיב (ע"פ לחומרא). ובגידון דין (ר"ח ור"ח וכו' ור"ח, שמבואר בגמרא שקבעה וסת ב"ה ממעין סתום) בודאי אמרינן כן אף לקולא (ואין חוששין לחומרא ולומר לאיפכא שהוא ממעין פתוח).

חוששת לאחד צאייר [מב] מפני ר"ח ניסן. ראתה צאחד צאייר או לא ראתה צו חוששת

[מב] מפני ר"ח ניסן. שהוא וסת החדש. וגם ביום א' דר"ח אייר שהוא ל' בניסן חוששת

משום עונה בניגונה קכו אם אין לה וסת קבוע עדיין כדלעיל סעיף [א] (כ"ח קכו דרכי

קונטרס אחרון

וכפי שהגיה הט"ז ס"ק כ"ח קפס דחור הוסת למקומו מפורש בברייתא קפ לגירסת רשב"א. אבל הרמב"ם סבירא ליה כגירסת רש"י קפס וראב"ד קפס, עיין שם בריש פרק ו' קפס, ודין זה קפס כתב מסבירא דנפשיה קפס, עיין שם שבא בטענה שאם אין אתה אומר כן תהא אשה זו כו' קפס.

וצריך קפס להבין טענתו דליטעון איהו לנפשיה, שהרי אם לא היה וסת קבוע מתחלה מכ' לכו' ושינתה פעם אחת ליום ל' וחזרה וראתה לכו' חוששת לכו' אף להרמב"ן קפס, ואם כן תהא אשה זו כו'. וצריך לומר דכיון שראתה ג' פעמים מכ' לכו' קבעה לה וסת מכ' לכו' אפילו היה יום ל' קבוע לה, וכל שכן כשאני קבוע, כדמוכח בגמרא קפס דחיישא ליום הקדימה אפילו הוא בימי זיבה, מכלל שהוא ראוי לקביעת וסת שלא בימי זיבה מיהא, דכל החששות הן שמא תקבענו¹, ואם כן להרמב"ן אתי שפיר דכשקבעה לכו' בג' פעמים נעקר יום ל' שאינו קבוע. ואם כן הוא הדין אף שלא קבעתו בג' פעמים כשחזרה לו אלא שהיה קבוע לה מתחלה קודם ששינתה אותו. זו היא כוונת הרמב"ן ז"ל בטענה זו², ודו"ק. ומיהו כשהיה יום ל' קבוע לה ואח"כ ראתה ג' פעמים מכ' לכו', כיון דלא (שינתה) וסת במה שהקדימה לראות לפניו, וגם לא שייך הכא מכיון שקבעה לה וסת נעקר שאינו קבוע, שהרי גם יום ל' היה קבוע לה, אם כן פשיטא דלא נעקר יום ל' לגמרי, וגם לחוש לו אי אפשר מפני טענת הרמב"ן שאם כן תהא אשה זו כל ימיה כו', אלא הרי דינו כוסת שנקרתה ג' פעמים שהגיע יומה ולא ראתה בו ולא נקבע ביום אחר, שאף שאינה חוששת לו מכל מקום לא נעקר לגמרי שלא יהא נקבע אלא בג' פעמים, אלא מכיון שחזרה לראות בו אפילו פעם אחת חזר למקומו וצריכה ג' פעמים לעקרו כמ"ש הראב"ד³ וכדלקמן סעיף ט"ו. והוא הדין בוסת זו שנקבע ליום אחר ולא עקרתה ג' פעמים בהגעת יומה ולא ראתה, לדעולם אין הוסת נעקר לגמרי, שאף⁴ אם תחזור לראות בו יהיה כוסת החדש⁵ שצריך לקבוע ג' פעמים ובפחות מג' פעמים נעקר בפעם אחת, אלא אם כן עקרתה ג' פעמים שהגיע יומה ולא ראתה וקבעתו ביום אחר כמ"ש הראב"ד⁶ ורמב"ן פ"ן הל' ה' ע"ש:

הסדרי מורה שנתנה בניגונה היא מראה ב'. סנה בששנים ס' ה סוף ס"ק ה (שראינו כאן הוא רק דעת הרמ"א דלקמן ס"ק טג). קנה בשם ביאורי הרמ"א ס"ק ד וס"ק ד. מורה כהלכה ע' תרעה. פירש חב"ד יב ע' 47. קכו ד"ח לשון הרמב"ן.

קכו ואף שראתה גם כן ניסן, מוגין עונה בניגונה מראה ראשונה. וראת לקמן ס"ק טג (שלענין וסת הפלטה פוסק בזה שלא כדעת הרמ"א). לעיל ס' קפד ק"א סוף ס"ק ד (שמחלק בזה בין עונה בניגונה לוסת ההפלטה). לקמן סוף ס"ק טג (של כל הראיות ... עונה בניגונה). לעיל ס"ק ז (שנצטין לאנן). שו"ת צ"צ צ"ח ס' שם בסופו (כדעת

ציונים לקונטרס אחרון

קצו כל ימיה רואה בכ' ועדיין צריכה לחשוש לל'. קצז עתה בא לבאר דין ראתה ג"פ ליום ל' וחזרה ראתה ג"פ ליום כ, דלקמן בפנים ס"ק טח. קצח כדלעיל בפנים ס"ק מגיד. קצט סד, א (נחבא לעיל). ר כדלעיל בפנים ס"ק ז וש"נ. רא וכן נתבאר לה לקמן בפנים סוף ס"ק טח (במקבעה ג"פ מל' לל', וחזרה וקבעה ג"פ מכ' לכו', שאינה צריכה לחשוש לעילום ליום ל'). רב שם ס"א. א. הובא לקמן בפנים ס"ק טט. רג לומר שאף כו'. רד ראה גם בפנים ס"ק טט. רה שם.

קפט בסופו, להגיה ברשכ"א: הגיע יום שלשים וראתה יום עשרים וראתה וחרה יום שלשים (וכ"ה גירסת הר"ן סד, א ד"ה היתה). קצ סד, סעיף א. קצא שם ד"ה הגיע: הגיע יום שלשים ולא ראתה כו' (שליגוסה זו, לא נעקר יום ל' במה שחזרה לוסתה הראשון, אלא במה שלא ראתה ביום ל'). קצב שם ס"י ג. ולא ס"ל טעם זה של חזרה לוסתה הראשון, וכדלעיל (ד"ה ועיין). קצג הל' נדה להרמב"ן פ"ו ה"ב. קצד כדשחזרה לראות בוסתה הקבוע נעקר שאינו קבוע. קצה ולא משום שכן לומר בברייתא. וכן הוכיח בבית מאיר שם.

הלכות נדה קפמ

לנז' נאזרז שזול יוס עשריס מרלזית יוס עשריס [מג] שרלמה. רלמה נז' נאזרז לו

משך קכז לבוש קכט דרשה קז מ"ז קזא של"ה קכז חכס צבי קכז כרתי ופלותי קכז דלא כש"ך קכז.
 ורמ"א שלא כתב כן משום דמיירי אף ביש לה וסת קבוע ושיתנה דאינה צריכה לחוש
 לעונה בינונית כל זמן שלא נעקר לגמרי בנ' פעמים כדלעיל סעיף [א] קכז. ובאין לה וסת
 קבוע סמך רמ"א אדלעיל סעיף א' קכז. ולא רצה לשנות לשון הרמב"ן קכז שכתור קכז.
 והרמב"ן לשיתניה איל דאינה צריכה לפרוש מבעלה בעונה בינונית כדלעיל סעיף א' קכז.
 [מג] שראתה. שהוא וסת ההפלה ואף על גב דוסת שלא נקבע בנ' פעמים נעקר בפעם
 אחת קכז אין הפלגת כ' נעקרת כמה שהקדימה לראות בא' באייר כי דמים יתירים
 הוא דאיתוספי בה ואין שום וסת נעקר אלא כשהגיע יומו ולא ראתה בו דמהאי טעמא
 לא נעקר וסת החדש כמה שהקדימה לראות קודם ר"ח אייר כן דעת רמ"א קכז ומ"ז קכז.
 והב"ח קכז ושי"ך קכז דעתם לחלק בין וסת החדש שאינו נעקר כמה שהקדימה לראות ובין
 וסת ההפלה שהוא נעקר כמה שהקדימה לראות שהרי שינתה הפלגתה להפלה אחרת
 שהפלה ראשונה היתה לכ' יום וכשראתה בא' באייר שינתה הפלגתה ל"ב ונעקרה
 הפלגה ראשונה ואינה חוששת לט' באייר אלא ל"ב בו.
 (ואף לפי דעת רמ"א ומ"ז חוששת ל"ב בו אם לא ראתה בט' בו דלא עדיף מוסת קבוע
 ששינתה אותו קכז).

והנה כבוד בשם הרמב"ן כתב ואם לא ראתה בא' באייר חוששת לט' בו משמע דאם
 ראתה בו אינה חוששת לט' בו קכז. אלא דרמ"א בדרכי משה נדחק לפרש דרבותא קא
 משמע לו דאף שנעקר וסת החדש צריכה לחוש לוסת ההפלה של בנ' והב"ח ושי"ך קכז
 ס"ל דדוקא לא ראתה אבל אם ראתה בא' באייר אינה חוששת לט' בו אלא ל"ב.
 ובאמת דעת הרמב"ן בהלכותיו פרק ה' קכז ופרק ה' קכז שלא כדברי זה ולא כדברי זה אלא
 דאם ראתה בא' באייר אינה חוששת לט' בו אלא לכ' בו כי אף שלא נעקר וסת הפלגת
 כ' כמה שהקדימה לראות מכל מקום אינה מונה כ' אלא מיום שראתה שנית קכז כדלקמן

קכח דרכי משה האריך ס"ק ג.	קמג ס"ק יח.
קכט מעיק יג.	קמד ס"ח ד"ה ונ"ש כיצד.
קל פרישה ס"ק כג.	קמה ס"ק לא.
קלא ס"ק יו.	קמו כדלקמן ס"ח.
קלב שער האותיות, קדושה (ק, ב) ד"ה כל אשה.	קמז ב"י ד"ה ולעולם. ב"ח שם. פרישה ס"ק כח. מ"ז שם.
קלג ס"י קיד.	ש"ך שם.
קלד ס"ק מו.	קמח שם. וראה פס"י צ"צ רטא, ב.
קלה ס"ק ל.	קמט הלכה כא. ובפס"ד צ"צ שם מציין לה"ט.
קלו ס"ק ב.	קנ הלכה ב (שהביא דעת הראב"ד ס"י ג סו"ה הנה
קלז שיש לחשוש לעונה בינונית. וראה גם לקמן ס"ק מג.	כתבתי קד, שהושעת ליום ל' מננו, דדיינו מנהלגת
קלח הל' נדה פ"ה ה"א (שלא הוכיז עונה בענינה), ונתבאר לעיל ק"א סוף ס"ק א.	כ"י). וראה קובץ דברי תורה ז' ע' פה.
קלט ראה לקמן סוף ס"ק מג, שרמ"א לא ראה הל' נדה לרמב"ן.	קנא ראה גם ק"א ס"ק ד (שמוכר את המנזן לתחילת ההפלה ממנו) לקמן ס"ק נד (מיום ראות האוריינה).
קמ ס"ק א וק"א ס"ק א.	לעיל ס"י קפד ק"א סוף ס"ק ד. שם בפנים ס"ק כב (שמונים
קמא כדלעיל סוף ס"ב.	מסוף ראה לתחלת ראיה). ס"י קפו ס"ק מא (שמונים הימים
קמב דרכי משה ס"ק א.	שנקתה מדרגה). קובץ דברי תורה (כפר הב"ד) ז' ע' מו.

לֹא רִאִתָּה חֹשֶׁשֶׁת לַעֲשִׂירִים צִאִיר שֶׁמָּא קִנְעָה לָהּ וְסֵת כִּי לַחֹדֶשׁ [טז] שֶׁהָיָה רִאִתָּהּ

סעיף י"ד קטג והלכך חוששת לב' באייר אף אם אין בו משום חשש וסת החדש דניסן כגון שבניסן ראתה בב' בו ובכ"א בו קפז וגם צריכה היא לחוש ל"ב בו הואיל ושניתה הפלגה ל"ב ימים מב' בניסן לא' באייר ושמא תקבע לה קסד וסת להפלגת י"ב ימים (גמרא קסג) רש"י קסו ראב"ד דף י' ע"א קסז). וכימי רמ"א וב"ח קסח וט"ז קסח וש"ך לא באו עדיין הלכות נדה להרמב"ן לרפוס במדינות אלו קסל לכן כתב[ו] מה שכתבו קסא (עיין ברח"י ופלותי קסב):

[נד] שהרי ראתה. שאף שראתה במ' באייר שנמצא שראתה ב' פעמים בהפלגת ב' חוששת לוסת החדש קסג כי שמא כימי החדש תקבע לה וסת ולא בהפלגה ולכן חוששת לב' באייר אף שלא ראתה בא' באייר קסד שאם ראתה בו ולא ראתה במ' בו בלא הכי חוששת לב' בו משום חשש וסת הפלגת ב' כדלעיל קסה. והלכך אם ראתה בא' באייר ובמ' בו חוששת ל"ז בו שהיא הפלגה שוה כמא' באייר לט' בו כי שמא תקבע לה וסת להפלגת מ' ימים וחוששת גם כן לב' בו משום וסת החדש ומשום חשש הפלגת י"ב ימים שמונין אותה במ' בו קסז וחוששת גם כן לב"ח בו משום חשש הפלגת ב' שמונין אותה מיום ראיה האחרונה שהיא במ' בו אם לא ראתה שוב. ובחדש סיון בא' וט' בו חוששת לוסת החדש אבל לא בכ' בו כי ב' בחדש נעקד במה שלא ראתה ב' באייר. ואם ראתה ב"ח באייר קסז הוקבע לה וסת להפלגת ב' בנ' הפלגת שמאחד בניסן לב' בו וט' באייר וב"ח בו ושוב אינה חוששת לשום וסת אחר שלא נקבע ג' פעמים קסח.

כללו של דבר אשה שראתה בתחלה בהפלגה מרובה וחזרה וראתה בהפלגה מועטת וחזרה וראתה בהפלגה מועטת מהשניה וכן כמה פעמים קסס במיעוט אחר מיעוט שלא בסדר השוה בענין שאין כאן וסת הדילוג קפ צריכה לחוש לכל ימי ההפלגות כי לא נעקרו במה שהקדימה לראות אלא עד שיבא יומן ולא תראה ומונין אותה מראיה האחרונה וכן חוששת היא לימי החדש של כל הראויות (מלכד קעא עונה כינונית דלעיל סעיף א' קעב) עד שתקבע לה וסת או בימי החדש שוין או בהפלגות שוות. והוא הדין אחר שקבעה לה

קנב יום כ' מראית ל' (לכל הדעות, כמבואר בגמרא לט, כ נתבאר בס"ק נה), ועד"ו כאן בכל מראית י"ב.

קנג ראה הפוסק תש"ח ס' תרנגו.

קנד ראה לעיל ס"ק ז' וש"נ.

קנה ס' א (שאף בחקדימה בוסת הפלגת חיישין, וכדלעיל ס"ק מא).

קנו שם ד"ה הני מילי (וכדלעיל ק"א ריש ס"ק ד).

קנז בעלי הנפש שער תיקון הוסתות ס' ג ד"ה ועתה

נאור (נאם ראה ב"ח ניסן ובכ' ניסן וב"ח אייר,

חוששת להפלגת ב' מיום הפלגת קמנה). וב"ח לעיל סוף

סוף מא, וש"נ.

קנח ראה ב"ח ס"ז ד"ה ונ"ש ובך.

קנט ראה ס"ז ס"ק ב.

קס ראה לעיל א"ח ריש הל' מביטת חמין. כללי הפוסקים

והדורותא כלל מו.

קסא לפרש בדעת הרמב"ן (שהוא מקור הדברים במור),

שלא כפי שהובא לעיל מהראב"ד.

קסב ס"ק מז (שנספס שמונין ההפלגה מהראיה השניה.

וראה גם לעיל ס' קפד ק"א סוף ס"ק ד). וס"ק יח ד"ה שוב (שספר הרמב"ן דרפס מחדש, ועד אז איר ספר הרמב"ן דהה גנז).

קסג דרכי משה שם. מ"ז שם.

קסד ב"ח ס"ז ד"ה ונ"ש בנרד.

קסה ס"ק מז.

קסו בעלי הנפש שער תיקון הוסתות ס' ג ד"ה ועתה

נאור.

קסז אפשר שהנור לראש חס"ק. דמיייר בלא ראתה ב"ח

אייר. וראה לקמן ס"ק מז. סוף ס"ק עה. אהלי יוסף

דיני וסתות סוף ס"ז וסוף ס"ק ק. קובין גידיל תורה (ג).

כ' ע' תל. נה' ע' קסב.

קסח כדלקמן ברמ"א וס"ק מז.

קסט ראה גופי הלכות משנת סופרים ס"ק ז.

קע כדלעיל ס"ק יז.

קעא כלומר, בנוסף.

קעב (וכדלעיל ס"ק מז.

ה'לכות נדה קפ"ט

שע"ג

עשרים לחודש ניסן. וכן היא חוששת לעולם עד שתקצצ וסת א' ^[מח] כדינו דל"ז אינה חוששת לשני ^[מח] שלא נקבע או עד שחמדי מהן נעקר אז אינה חוששת לו אעפ"י שלא נקבע השני (הכל בטור בשם רמב"ן). ואינה חוששת לוסת הדילוגין עד שתקצצו. כיצד ראתה ט"ו בניסן חוששת לט"ז ^[מח] בלילה. לא ראתה בט"ו בלילה אינה חוששת לט"ז. זו. ראתה ט"ז זו חוששת לט"ז בסיון ואינה חוששת ^[מח] לז"ז. זו. ראתה י"ז זו חוששת לז"ז בתמוז ואינה חוששת ^[מח] לז"ח. זו. ראתה י"ח בתמוז קצעה לה וסת דילוגין לימי החודש וחוששת לז"ט בלילה. ^[מח] ג"ו ממשמעות הטור). וכן בדרך זה תהפלה ^[מח] ודילוגין כי אין חלוק ביניהן. רק יש אומרים כי בדילוג חודש הראשון הראשונה

וסת אחד לחדש או להפלה ושינתה אותו חוששת כל חששות הלל ^{קט} עד שתחזור לראות בוסתה בדלקמן ^{קט}:

[מח] כדינו, וסת החדש בג' פעמים או וסת ההפלות בד' פעמים ^{קט}:

[מח] שלא נקבע. עדיין כדינו בין שהוא וסת החדש בין שהוא וסת ההפלות ^{קט} דאגילאי מילתא למפרע שוסתה הקבוע הוא זה שקבעתו כדינו והראיות שבנתיים דמים יתירים הוא דאתוספו בה ^{קט} ולא לקביעת וסת באו:

[מח] באייר, וגם לז"ד בו משום עונה בינונית ^{קט} אם לא היה לה וסת קבוע לז"ד ^{קט} ורמ"א סמך על מ"ש בסוף א' ^{קט}:

[מח] לז"ז בו. משום וסת הדילוג אלא לז"ח בו משום הפלגת ל"ב ימים מט"ו באייר כמו מט"ו בניסן לז"ז באייר שניסן מלא ואייר חסר (ש"ך ^{קט}):

[מח] לז"ח בו, היינו כסברא הראשונה דלעיל סוף ז' דבעינן שתשלש בדלוג אי נמי מיירי הכא בזה לה וסת קבוע קודם לכן בט"ו לחדש דאו לדברי הכל אין ראיית מט"ו מן המזג בדלעיל ^{קט} (ש"ך ^{קט}):

[ג] ודלוגים, כלומר שדילוגה בהפלה כגון שראתה בא' בניסן ובכ' בו חוששת להפלה זו בכ' באייר מלבד חשש ר"ח אייר משום וסת החדש ^{קט}. דילגה ליום כ"א דהיינו שראתה ב' באייר ולא ראתה מקודם חוששת להפלת כ"א שהוא בר"ח סיון מלבד חששת כ' באייר משום וסת החדש בדלעיל. הגיע יום הפלגת כ"א ולא ראתה מותרת לשמש ביום כ"ב ואינה צריכה לחוש להפלה בדילוג. דילגה ליום כ"ב שראתה בב' בסיון חוששת ליום כ"ב שהוא כ"ג בסיון מלבד חששת י' בו משום וסת החדש. הגיע כ"ב ולא

הפלגת כ' (אם הקדימה לפני שקבעת, ראה לעיל ס"ק מז"ד, וש"נ).
קעז בדלעיל ס"ק מב וש"נ.
קעט ראה לקמן ס"ק מב.
קפ ראה גם לעיל ס"ק מב.
קפא ס"ק לד.
קפב ס"ק כז.
קפג ס"ק לה.
קפד ולענין חשש עונה בינונית בל' ניסן, ראה לעיל ס"ק מב.

קעג מלבד עונה בינונית שאינה חוששת, בדלעיל ס"ק ב.
קעד סוף יד.
קעה בדלעיל ברימ"א.
קעו נתבאר בקרי"א ס"ק ד (ד"ה ומיהו), שבשניהם אומרים כן (אף שיש טעם לחלק ביניהם).
קעז נמרא למ, מנ"ב (ולענין וסת החדש שהקדימה, עדי"ו הוא לענין וסת הפלגת שהקדימה). ונתבאר בקרי"א שם (בשקבעת בהפלת ל', והקדימה ראייתה בהפלת כ', וכעבור עשרה ימים ראתה שוב בוסתה הקבוע להפלת ל', אף שלא עברה עדיין הפלגת כ' שלא ראתה בו, נעקרה

מן המנין ^[נא] כמו שנתבאר. ראתה ט"ו צניסן והמשיכה ראיתה ארבעה ימים וציוס ט"ו צאיר ראתה והמשיכה ראיתה שלשה ימים וצניסן התמילה לראות צ"ו צו ^[נב] יש אומרים שחוששת לדילוג ולוסת שזה שהרי שלשה לראות שלש פעמים צ"ו לחודש (הטור והרמב"ן) ויש אומרים שאין כפן וסת שזה כלל דהולכין ממיד אחר ^[נא] תחלת

ראתה מותרת לשמש ביום כ"ג לראיתה שהוא כ"ד בסיון לסברא הראשונה דלעיל סעיף ו' דבעינן שתשלש בדלוג או לדברי הכל אם היה לה וסת קבוע מב' לב' קודם לכן בדלעיל ^{קפח}. אירע לה ראייה ליום כ"ג קבעה לה וסת לדילוג בהפלגה ומכאן ואילך אינה חוששת אלא לדילוגה (רמב"ן ^{קפז} ע"ך ^{קפח}):

^[נא] כמו שנתבאר. לעיל סעיף ו' בסברא האחרונה. ולסברא זו גם בדלוג הפלגה הראשונה מן המנין אף על פי שלא היתה בדלוג אלא שברלוג חדש הראיה הראשונה מן המנין וברלוג הפלגות הפלגה ראשונה מן המנין ולא ראייה הראשונה שאין הפלגה פחות מב' ראיות (מנחת יעקב ^{קפז}). ומיהו גם לסברא הראשונה דלעיל סעיף ו' יש חלוק זה בין דלוג חדש דסגי בד' ראיות ובין דלוג הפלגות דבעינן חמשה ראיות ^{קפט} בדלעיל ^{קפז}:

^[נב] יש אומרים שחוששת. לסברא האחרונה דלעיל סעיף ו' (ב"א ^{קצא} מ"ז ^{קצב}):

^[נג] תחלות ראייתה. ומה שכתב רמ"א סי' קפ"ד סעיף ב' ^{קצב} דאשה שמשנית וסתה להקדים ב' או ג' ימים או לאחר כשמגיע זמן וסתה צריך לפרוש ממנה שנים או שלשה ימים קודם או אחריו עכ"ל (ה) אינו רוצה לומר שצריך לפרוש כל הג' ימים

קונטרס אחרון

(ה) אינו רוצה לומר ב'. עיין ^י כתי ופלתי סי' קפ"ד סק"ה, דלפי דעת הש"ך ^י דין אשה זו כדין כל אשה שמשנית וסתה הקבוע לפעמים שחוששת לשאינו קבוע פעם אחת ולא יותר ^י, ואף גם זאת אינה אסורה אלא עונה אחת ^י. ואח"כ כתב ויותר נראה לומר כו', ואשתמיטתיה מה שכתב בתרומת תרשן סוף סי' רמ"ז דדין זה ^י מבואר שלהי פרק האשה ^י, אלמא דסבירא ליה דריב"א בתשובה שבהגהות מיימוניות ^י לא בא לחדש דבר באשה זו מאשה דעלמא ^י. גם מה שכתב שאם המשיכה וסתה מכ"ו יום לל' חוששת לכל ימים אלו, וחביא ראייה מסקפ"ד ^י,

קפח ס"ק כו.	קצ ס"ק מו.
קפו פ"ה ה"ב. הובא במור.	קצא רד"ה ו"ש וכן.
קפז ס"ק לו.	קצב ס"ק כד.
קפח תורת השלמים ס"ק כה.	קצג מתנהגות מיימוניות פ"ה אות א בשם ריצ"ב א.
קפט פ"ו ס"ק לו. תורת השלמים שם.	

צינונים לקונטרס אחרון

רו לכללות הקונטרס אחרון, ראה מ"מ וצינונים.
ביאורים והערות בקריאה הל' נדה. קריא עם ביאור.
מרכיב הקונטרס. שריע הל' נדה עם ביאור קריא.
דו ס"ק לט.
רח כולקמן סי"ד.
רט ולא כל ימי משך הוסת, וכמבואר כאן בפנים.
רי שהרמ"א בסי' קפר ס"ב לא מירי שרואה כל הג' ימים, אלא באשה שמקדמת לראות לפעמים בכ"ז, ולפעמים בכ"ח, ולפעמים בכ"ט, שאסורה בימים אלו כאילו יש לה בהם וסת.
ריא דלעיל סי' קפו ס"ג (שרואה לפעמים בט"ו או

בט"ז או י"ז וכיו"ב).
ריב לפרוש ... עונה אחת סמוך לראיה, מבואר שיליה פ' האשה (משנה סג, סעי"ב וברייתא סד).
ריג פ"ח אות א, שהוא מקור הדין של הרמ"א בסי' קפר ס"ב.
ריד שגם אשה זו אינה צריכה לפרוש אלא עונה אחת של השניו.
רטו אצ"ל: מספ"ד (לט, ב); רחואי ריש ירחא וריש ירחא ועשרין וחמשה בירחא וריש ירחא דאמרין דמי יתירי הוא דאחוספו בה (ומפרש שחוששת לכל הימים האלו של תוספת דמים).

הלכות נדה קפמ

שעה

רל"חיתת וכן עיקר (בית יוסף נשם הרו"ה והרש"א והרא"ש והרא"ז נס' נעלי הנפש מנילו נ"ח סוף סעיף ל').

שהמשיכה ראייתה אלא רוצה לומר שצריך לפרוש גם קודם הוסת אותו יום שרגילה להקדים בו (פירוש אותה העונה^{קצ} אף שהמשיכה ראייתה עד יום וסתה הקבוע לה^{קצ}) והולבין תמיד אחר תחילת הראיה כמו שכתב^{קצ} כאן (ש"ך^{קצ}).

קונטרס אחרון

הוא עזר כנגדו, ואשחמטיתיה מה שכתב הראב"ד דף ד' סוף ע"ד^{קצ} לאדרבה משם ראיה דלא חיישא להאיה ראיה כלל מדקרי לה תוספת, וכל שכן ראיות שבתוך נדתה, והכי קי"ל כדלעיל סי' קפ"ד^{קצ}. ואף היש מפרשים שבראב"ד שם ר"ח, מורים בראיה שבתוך ימי נדה ר"ח, משום דבהסתלק העיקר נסתלק הטפל וי' וכמ"ש הרשב"א^{קצ} וכדלעיל י"ב.

ואם כן^{קצ} בנידון ירדן לחוש ליום כ"ז במחלוקת זו שנויה^{קצ}, ולכ"ה וכ"ט לא חיישא לכולי עלמא, כיון שלא ראתה בכ"ז^{קצ}, ואף גם זאת דחיישא ליום כ"ז אינו אלא כשלא נקבע וסתה ממעין סתום ג' פעמים^{קצ}, ומשום דחיישין דלמא הוא העיקר^{קצ}, וכמו שכתבו בה"ח^{קצ} והריישה סעיף כ"ב^{קצ} וכמ"ש לעיל^{קצ}, אבל ימים שבינתיים שהם כ"ה וכ"ט אין מקום לחוש להם כלל, אף לדינא דגמרא^{קצ}, והאינא דאין חלוק בין מעיין פתוח לסתום^{קצ}, אף לכ"ז אינה חוששת^{קצ}, אלא כשלא המשיכה ראייתה עד וסתה הקבוע^{קצ}, או וסתה הקבוע^{קצ}, או וסתה הקבוע^{קצ}, דאז יש לומר דדמים יחריס הוא דאחוספו בה ולא לקביעת וסת באו^{קצ}, ולא חזרה לוסתה הקבוע^{קצ}, אבל אם הפסיקה בינתיים^{קצ} לדידן דקובעת וסת בימי נדתה^{קצ} הרי חזרה לוסתה הקבוע לה^{קצ} ושוב אינה

קצ כדלעיל סי' קפ"ב ס"ב וס"ק ה.

קצ שכן שלא הפסיקה בינתיים, לא חזרה לוסתה הקבוע, ולכן חוששת ליום ההקדמה (ק"א סוף ס"ק ה). ולענין עקירת הוסת (שהמשיכה בו), ראה לעיל ס"ק

לה. לקמן ס"ק סח.

קצ דחמ"א.

קצ ס"ק לז. ונתבאר בק"א ס"ק ה.

ציונים לקונטרס אחרון

רבח סעיף מג ד"ה ופעמים.
רבח בדפוסים שלנו ס"ק יח.
רל ק"א ס"ק ד (בתחלה ובס"ה ומיהו).
רלא שחוששין ליום כ"ז (מ"מ אין חוששין לכ"ה וכ"ט כנ"ל).
רלב כדלעיל בפתיחה להל' נדה. סי' קפ"ד סוף ס"ק כב. וא"כ נקבע יום ל' בראיה הג' (אף לקולא, כדלעיל ק"א ס"ק ד שם).
רלג שכן שנקבע יום ל' נעקר כ"ז (שאינו קבוע).
רלד שא לא חזרה לוסתה הקבוע, וחוששת ליום כ"ז.
רלה שגם אז לא נקבע ל', וחוששת ליום כ"ז. וכ"ה כאן בפנים. וראה רבש מסלע דיני וסתות סי' ד הערה ג.
רלז ולענין עקירת הוסת (שהמשיכה בו), ראה לעיל ס"ק לה. לקמן ס"ק סח.
רלז אף אם כבר נקבע יום ל' מקודם, ולכן לא נעקר יום כ"ז שאינו קבוע.
רלז חזרה וראתה ביום ל'.
רלט כדלעיל סי' קפ"ד סוף ס"ק בא. לקמן ס"ק קיב (עכ"פ לחומרא).
רמ כשי' הראיות היו ממעין סתום והג' ממעין פתוח, היו הוסת קבוע אף לקולא כנ"ל.

רט בהוצאת ברלין תקכב (שער תיקון הוסתות ריש סי' ב); ומקרי לה תוספת דמים לא חיישא להאיה ראיה כלל. וראה פי כהן ע' צח. קנה בשם ביאורי שו"ע ס"ק ב.
רזו סעיף ו' (אם וסתה נמשך כמה ימים אין צריך לפרוש אלא ענה ראשונה של הוסת).
רזח שחוששת אף ליום ההקדמה. וכ"פ בהל' נדה ל"מבין ס"ה הסיני, ובטור סוף הסימן.
רזט שאינה חוששת להם.
רזכ בחדש הבא, כשלא ראתה בכ"ז, שוב אינה חוששת לכ"ה וכ"ט.
רזכ בתורת הבית הארוך שער ג (טו, א).
רזכ סי' קפ"ד ס"ק כב. ק"א שם ס"ק ד.
רזכ אחר שהשיב לדברי הכרתי ופלת, בא לבאר הלכה זו (שבכרמ"א סי' קפ"ד ס"ב, וכאן בפנים) לדינא דגמרא, ואח"כ לדינא דהאינא.
רזכ ב' הדעות שבראב"ד.
רזכ שבתוך הבא (ובהסתלק העיקר נסתלק הטפל).
רזכ רבו אלא ראתה ביום כ"ז (ממעין סתום, מכבואר בממא יא, א וברש"י תוס' שם ד"ה ממעין סתום) ונפעת הג' בכ"ז ובר"ח.
רזכ רבו א"כ לא נקבע יום ל' (שהוא ממעין פתוח), ולכן לא נעקר כ"ז (שאינו קבוע).

שעו

הלכות נדה קפמ

יד היתה רגילה לראות יום עשרים סגה: ויש לה זה וסמ [נד] קצוה ושנתה ליום שלשים זה וזה אסורים ובשינוי יום עשרים לראיית שלשים אסורה משום [נד] וסת הראשון ואם לא תראה בו חוששת ליום שלשים. שינתה פעמיים ליום שלשים זה וזה אסורים. שינתה שלש פעמים ליום שלשים הותר [נד] יום עשרים ונאסר יום שלשים. ואם לאחר ששינתה

באר הגולה

כא ממשנה שם דף ס"ג ע"ב ובריתא שם דף ס"ד ע"א וע"ב.

ורין אשה זו בב' ימים אלו שהם יום וסתה הקבוע עם יום שרגילה להקדים בו לפעמים כדן כל אשה שיש לה וסת קבוע ומשנית וסתה לפעמים שוסתה הקבוע אינו נעקר אלא בג' פעמים שלא ראתה בו ושאינו קבוע נעקר בפעם אחת קצוה ואף זו יום שרגילה להקדים בו לפעמים הואיל ולא קבעתו בג' פעמים נעקר בפעם אחת ויום הקבוע אינו נעקר אלא בג' פעמים (ברתי ופלתי סי' קפ"ד קצוה לדעת הש"ך י).

(ואם לא קבעה שום אחד מהן בג' פעמים אינה חוששת אלא לאחרון יד). ובשנעקר יום שרגילה להקדים בו אף על פי שהיתה רגילה להמשיך ראייתה כמה ימים אינה חוששת להם שכולם נעקרו בעקירת יום הראשון יד):

[נד] קבוע. להפלת כ' יד:

[נד] וסת הא'. שהיה קבוע ואינו נעקר אלא בג' פעמים יד. ומכל מקום אינה מונה כ' מיום שהיתה ראויה לראות בו אף על פי שהוא יום וסתה הקבוע לה הואיל ועכשיו לא ראתה בו יד ולעולם מונין ההפלה מיום שראתה כי כך היתה רגילה להפליג מיום שראתה בו (גמרא יד):

[נד] יום כ'. שאינה חוששת לו ואם חזרה וראתה בו נעקר בפעם אחת יד:

[נד] יום ל'. פירוש נקבע באיסור עד שתעקרנו בג' פעמים יד:

קונטרס אחרון

חוששת לשאינה קבוע. כמ"ש לעיל דסא בשם הכ"ח רסב ודרכי משה דסג וט"ז דסד, וכן הוא בלהם חמורות דסה הובא בש"ך דסז, ועיין מ"ש בס"י קפ"ד ס"ן [נד] (בפנים דסז):

קצוה כדלעיל ס"ב.	רה ט"ז ס"ב כז.
קצוה ס"ב ה.	רו לט. ב כרב הונא. רמב"ן שם. רשב"א שם. כ"י ובי"ח
ו כאן ס"ב לט.	רז ד"ח ומ"ש ובשינוי. וראה גם לקמן סוף ס"ב סה
וא ראה שאילה שלמה מוס"ל לה.	רז כותס שאינו קבוע. כדלעיל סוף ס"ב. וראה גם ראב"ד
רב כדלעיל סי' קפ"ד ס"ז וע"כ כב. ונתבאר כאן בקי"א.	רז כעלי הנפש שער תיקון הווסתות סי' א. לבוש סמ"ז.
רג רמב"ן הל' נדה פ"ו ד"א. רשב"א בתורת הבית האריך	ש"ך ס"ב מא. לקמן ס"ב נג.
שער ג. (טו, ב) בפירוש הבריתא סד, א. ט"ז ס"ב כה.	רח ראב"ד שם. ש"ך שם. וראה לקמן סי' קצ מנ"ד וס"ק
ש"ך סוף ס"ב מ שבה מיירי המור והשועי.	קא (דקא) בראיה נגזרת או ע"י בדיקת עי' ולא
רד כדלעיל ס"ב.	בכתמים .)

ציונים לקונטרס אחרון

רמא קי"א ס"ק ד. וראה סוגה בשושנים סי' ה סוף
ס"ק יט.
רמב סעף מג ד"ה ופעמים.
רמג ס"ק א.
רמז ס"ק יט.
רמז דברי חמדות נדה פ"ט אות כז (הכ').

הלכות נדה קפמ

פעם או פעמים ליום שלשים ראתה לסוף עשרים²² חזר וסת של עשרים למקומו [נח] והותר * שלשים.

מז²³ שינתה ראותיה [סז] ולא השוה אותם כגון ששינתה פעם אחת ליום ל' והשניה לל"ב והשלישית לל"ד נעקר [ס] וסת הראשון ואין לה

באר הגולה

כב שם מפני שאורה בומנו בא (פרש רש"י ומפני שאורה זה שחור לשוב ליום עשרים כגון הראשון בא).
* (העתיק לבא דהא אינקר מנה אף על"ג דקבעתה תרי זמני מעקר בדיא זמנא וכדמוקדס רב פפא למתני ותניא כוותיה

[נח] והותר ל'. כי מאחר שחזר הוסת הקבוע למקומו נעקר שאינו קבוע²⁴ והוא יום ל' שלא נקבע עדיין ג' פעמים.

אבל ל' אחר שנקבע בג' פעמים אם חזרה וראתה בסוף כ' אפילו ג' פעמים לא נעקר יום ל' במה שהקדימה לראות לפניו כדלעיל²⁵. והלכך אם חזרה וראתה ביום ל' אפילו פעם אחת חזר למקומו. וצריכה ג' פעמים לעקרו שניע יומי ולא תראה ג' פעמים או שתחזור ותראה ג' פעמים מכ' לב'. אבל קודם שחזרה לראות ביום ל' אפילו פעם אחת לאחר שראתה ג' פעמים מכ' לב' שוב אינה חוששת ליום ל' אף על פי שהיה קבוע לה ולא נעקר במה שהקדימה לראות לפניו. דמכל מקום כיון שקבעה לה וסת שני מכ' לב' ג' פעמים אינה צריכה לחוש לוסת הראשון²⁶. שאם לא כן לעולם תהיה רואה מכ' לב' ועדיין חוששת לל' (ענין רמב"ן²⁷) ואינה צריכה לחוש לב' וסתות אלא כשקבעה שניהם יחד כדלקמן סעיף ל"ב ר"ד:

[נח] ולא השוה אותן. אדלעיל²⁸ קאי²⁹ שהיתה רגילה לראות בהפלת כ' ושינתה וקבעה לה וסת אחר לל' דהותר יום כ' לגמרי שאף אם חזרה וראתה בו דינו כוסת חדש³⁰ וכאן מיידי ששינתה ג' פעמים לימים שאינן שוין דלא קבעה לה וסת אחר גם הראשון לא נעקר לענין אם חזרה וראתה בור"ח:

[ס] וסת הראשון. כסברא הראשונה דלעיל סעיף ז' דבעינן שתשלש בדילוגים שוין וכאן אין כי אם כ' דילוגין שוין (ב"ר³¹ ש"ך³²):

ומשחזרה לראות בו אפילו פעם אחת חזר לעקומו וצריכה ג"פ לעקרו.
ריג פ"ז ה"ב. וראת ק"א שם (להוכיח שזו כוונת הרמב"ן).
ריז ופ"ק ק"ב.
רטו סעיף יד.
רטז מ"ז ס"ק כג.
רז כדלעיל ס"ק ג. וראה גם ק"א סוף ס"ק ד.
ריח לבוש סמ"ו. שם.
ריט ד"ה שינתה.
רכ ס"ק כג. תורת השלמים ס"ק כג.

רט רמב"ן שם ה"ב. ומבאר בק"א ס"ק ד (ד"ה ומיחו) דדחינו אף שעקרה פ"א את יום כ' הקבוע שהניע יומי ולא ראתה בו, ואף שיום ל' לא נעקר כלל במה שהקדימה לראות לפניו.
רי דבא לקמן נחבאר בק"א שם (ד"ה וצריך). וראה סוגה בששונים ס"ה ס"ק כו. דבשל דני וסתות ס"ה ב. אות ב.
ריא ס"ק מד (כמוש ל' אינו קבוע ויום כ' לא נקבע).
ריב ראה ק"א סוף ס"ק ד (שדינו כוסת שנקרתה ג' פעמים שהניע יומי ולא ראתה בו ולא נקבע ביום אחר, שאף שאינה חוששת לו מ"מ לא נעקר לגמרי,

שעה

הלכות נדה קפמ

[אס] וסת כלל, [בס] ואם חזרה לראות ביום חוסת הראשון חזר לקביעותו הראשון וחוששת לו חמיר עד שיעקר ממנה [גס] שלש פעמים, וה"ה להפסקה מלראות [דס] שלש עונות ואחר כך חזרה לראות ביום [הס] חוסת הראשון.

[אס] וסת כלל, מיהו חוששת להפלגה אחרונה שהיא לל"ד כרין וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):

[בס] ואם חזרה לראות ביום וסת הראשון, כלומר בהפלגה הראשונה שהיא בסוף כ' מיום ל"ד שראתה בו (ט"ז רכ):

[גס] ג' פעמים, הואיל ולא קבעה לה וסת אחר חזר הראשון למקומו בפעם אחת ומכל מקום קודם שראתה בו אפילו פעם אחת אינה חוששת לו שכבר נעקר בג' פעמים שלא ראתה בו:

[דס] ג' עונות, שהיתה רגילה לראות בהן כגון ביום כ' לראייתה ועכשיו הפסיקה ולא ראתה כלל עד שעברו עליה ג' פעמים כ' יום לראייתה נעקר וסת הראשון ואינה חוששת עוד ליום כ' לראייתה שתראה אחר שעברו ג' עונות שלה (רמב"ן רכ) ונקודות הכסף רכ) דלא כט"ז רכ) אלא לוסת החדש בלבד מלבד עונה בינונית כדלעיל רכ):

[הס] חוסת הראשון, פירוש שראתה שנית להפלגת כ' מראייה זו שאחר ג' עונות שלה חזר וסתה הראשון למקומו רכ) ואינה צריכה לחוש לוסת החדש רכ) ולא לעונה בינונית ואינו נעקר אלא בג' פעמים מאחר שלא שינתה וסתה לוסת אחר רכ), אבל אם לא הפסיקה מלראות ג' עונות שלה לא נעקר חוסת שלה כלל ובפעם אחת שהיא רואה בתוך ג' עונות שלה חוששת ליום כ' מראיה זו רכ) עד שתעקרו ג' פעמים אלא שהיא צריכה לחוש לוסת החדש מאחר ששינתה וסתה הקבוע אבל לא לעונה בינונית כדלעיל רכ), ומכל מקום קודם שראתה אפילו פעם אחת בתוך ג' עונות מיד שעברה עונה אחת שלה שהוא סוף כ' ולא ראתה בו שוב אינה חוששת לסוף כ' הב' או הג' וכן לעולם שהרי אינה צריכה לחוש אלא להפלגת כ' יום ולא להפלגת מ' או ס' רכ) שלעולם מנינים ההפלגה מיום שראתה ולא מיום שהיתה ראויה לראות בו כדלעיל רכ) (רמב"ן רכ) ש"ך רכ) דלא כט"ז רכ) מה שאין כן בוסת החדש דלא שייך האי טעמא כדלקמן סעיף ט"ז רכ):

רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, מיהו חוששת להפלגה אחרונה שהיא לל"ד כרין וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, מיהו חוששת להפלגה אחרונה שהיא לל"ד כרין וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, מיהו חוששת להפלגה אחרונה שהיא לל"ד כרין וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, מיהו חוששת להפלגה אחרונה שהיא לל"ד כרין וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):

רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, מיהו חוששת להפלגה אחרונה שהיא לל"ד כרין וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, מיהו חוששת להפלגה אחרונה שהיא לל"ד כרין וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, מיהו חוששת להפלגה אחרונה שהיא לל"ד כרין וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):
רלב כ"ה ד"ה וסת כלל, מיהו חוששת להפלגה אחרונה שהיא לל"ד כרין וסת שאינו קבוע וגם לעונה בינונית דלעיל ס"א (ב"י רכא ושאר אחרונים רכב):

הלכות נדה קפט

שעמ

מזי כ' כיוצא בזה דין [סח] עקירת וסת ראשי חדשים. כיצד היתה רגילה לראות בראשי חדשים ועבר עליה ראש חודש ולא ראתה חוששת לראש חודש עד שיעברו עליה [סח] שלשה ראשי חדשים. עברו עליה שלשה ראשי חדשים ולא ראתה [סח] אינה חוששת להם. חזרה וראתה בראש חודש [סח] חזר הוסת למקומו.

יז כ"ב כל וסת שנקבע מחמת אונס [הגה:] כגון [ע] שקפלה ורלמה אפילו ראתה בו כמה פעמים [הגה:] אם לא קצעה אומן [עא] לימים (מוספות ורשנ"א ור"ח) אינו וסת שמפני האונס ראתה. [הגה:] ומ"מ [עב] מושעת לו

באר הגולה

כה לשון הרמב"ם שם בפרק ח' מבייטא שם ר"א ע"א.

כד נ"ז שם מהא רביעית לעיל.

[סח] עקירת וסת ר"ח. פירוש שצריך עקירה ג' פעמים וז"ל ואם אחר כך חזרה וראתה בר"ח חזר הוסת למקומו והוא הדין ביום אחר מימי ההדרש אבל לא דמי לגמרי לעקירת וסת ההפלגה כדלעיל [סח];

[סח] ג' ר"ח. ולא דמי לוסת ההפלגות [סח] כדלעיל [סח];

[סח] אינה חוששת להם. בין שלא ראתה כלל בג' חדשים אלו בין שראתה בימים אחרים בין שיוין [סח] בין שאינן שוין כל שלא ראתה ביום וסתה הקבוע ג' פעמים נעקר ואינה חוששת לו אף אם הקדימה לראות בכל פעם קודם שהגיע יום הוסת אלא שלא המשיכה ראיתה עד עונת הוסת כדלעיל [סח];

[סח] חזר הוסת למקומו. מאחר שלא שנתה וסתה לוסת אחר אלא שלא ראתה כלל בג' חדשים אלו או שראתה בימים שאינם שוים שלא קבעה וסת בהם [סח]. אבל אם קבעה וסת בהם אף שחזרה לראות ביום וסתה הראשון בר"ח הרי הוא בתחלת וסת דבעינן ג' פעמים לעקירת הראשון והראשון נעשה שני והשני נעשה ראשון (ראב"ד [סח]): [ע] שקפצה וראתה. או חלתה או הכה בעלה או נשאה משאוי כבר (תוספתא [סח] ר"ה [סח]):

[עא] לימים. ידועים וקבועים כדלקמן סעיף י"ח [ג];

[עב] חוששת לו. שאם חזרה וקפצה אסורה לשמש עד סוף אותה עונה וגם צריכה

רלט כ"ח ד"ה בעקירת.

רמ ב"י ד"ה ומ"ש בעקירת.

רמא ס"ק סה.

רמב ב"ה שם.

רמג שם.

רמד שקבעה וסת אחר. משא"כ לענין וסת הפלגה, ראה לעיל ס"ק נה, שיש הפרש בין קבעה להפלגה מונעת ללא קבעה כלל. וראה קובץ גידול תורת (ג). כ סוף ע' תלד.

רמו ס"ק לח (בוסת שאינו קבוע). וראה במצויין שם.

רמו ב"י ד"ה ומה שאמר חזרה. ש"ך ס"ק מו.

רמז בספר בעלי הנפש שער חוקין הווסתות ס' א. הובא בש"ך ס"ק מא. וראה גם לעיל ס"ק נז (לענין וסת הפלגה). ק"א סוף ס"ק ד.

רמח פ"א ה"ב.

רמט שער חוקין הווסתות סוף פ"ג. וראה גם לעיל ס' קפד ס"ק מר (ב' האריונים). לקמן ס"ק צד (ב' הראשונים). ולענין אכילת דברים חטים, ראה לקמן סכ"ג וס"ק צד. ולענין בשעת תשמוש, ראה לעיל ס' קפז ס"א וס"ק נא. ולענין בשעת מו גלים, ראה לקמן ס' קצא ס"ק יג.

רנ ש"ך ס"ק מו.

כמו לוסמ שאינו קצוץ (הג"מ פ"ח). י"קפצה וראתה קפצה וראתה [*] קבעה לה וסת לימים בלא קפיצות. כיצד קפצה באחד בשבת וראתה דם ולאחר עשרים יום קפצה באחד בשבת וראתה דם ולאחר י"ט יום קפצה ביום השבת ולא ראתה דם ולאחר השבת ראתה בלא קפיצה הרי נקבע אחד בשבת אחר עשרים שהרי נודע שהיום גרם לה [עג] ולא הקפיצה וכבר נקבע יום זה שלש פעמים. וכן כל ביוצא בזה.

באר הגולה

בו כדמפרש ר' אשי שם בלישנא (קמא) [בתרא] דרב הונא.

לברוק עצמה לכתחלה ^{נא} להחירה אחר העונה כיון שכבר אירע לה שראתה ג' פעמים על ידי קפיצה ^{נב}.

וגם קודם שאירע לה ג' פעמים מיד שקפצה פעם אחת וראתה צריכה לחוש לאותו היום בחדש אם חזרה וקפצה בו כגון שקפצה וראתה במ"ו בניסן וחזרה וקפצה במ"ו באייר אסורה לשמש עד סוף אותה עונה. וכן חוששת להפלגה בב' ראיות על ידי קפיצה ^{נב} כגון שקפצה היום וראתה וחזרה וקפצה בסוף כ' יום וראתה וחזרה וקפצה בסוף כ' מראה ב' חוששת עד סוף אותה עונה. לפי שמכיון שראתה ג' פעמים על ידי קפיצה ביום דיוק וקבוע בחדש או להפלגה נקבע לה וסת ליום זה בקפיצה כדלקמן סעיף ה"ח אף היא צריכה לחוש לו בתחלתו שמוא תקבעו ^{נב} בג' פעמים כמו שהוששין כן בשאר כל הוסתות בתחלתן (חוץ מוסת הדילוג כדלעיל ^{נב}) (ראב"ד ^{נב}). ועוד דלא יהא אלא שראתה במ"ו לחדש בלא קפיצה או בהפלגה מכ' לכ' בלא קפיצה דצריכה לחוש לוסת החדש ולהפלגה וכי בשביל שקפצה בתחלה יגרע הא השתא נמי קפצה במ"ו לחדש או בסוף כ' יום ^{נב} (ומייד שבתוך כ' לא ראתה אף בלא קפיצה שאם ראתה בינתיים אין כאן הפלגה כ' ^{נב} מה שאין כן בוסת החדש כדלעיל ^{נב}). אבל אם השתא לא קפצה בסוף כ' או מ"ו בחדש אינה צריכה לחוש לוסת החדש ולהפלגה דתלינן לקולא למימר דמה שראתה מתחלה היה על ידי קפיצה. ולא דמי לוסת הגוף כפיהוק וכיוצא בו שהוששת מתחילתו לוסת החדש ולהפלגה אף בלא פיהוק כדלקמן סעיף י"ט בהג"ה דשאני התם שראתה שלא על ידי אונס (ש"ך ^{נב}):

[*] קבעה לה וסת. פירוש פעמים שקבעה לה כז':

[עג] ולא הקפיצה. ויש אומרים ^{נא} שתולין ראיית אחד בשבת בקפיצה של אתמול וזה

רנ שער תקון הוסתות מוס"ג ג (תולכה). ש"ך שם (המעם).

רנז ש"ך שם. הובא גם לעיל סי' קפו ק"א ס"ק יג (סו"ה הי"ג).

רנח כדלקמן סוף ס"ק עה, וש"י.

רנט ס"ק נג וס"ק נד. וראה גם לעיל סי' קפו ס"ק נא.

רס שם.

רסא רשב"א בתורת הבית האריך שער ג (ד, א), א"ח נ"ט פ"ח ה"ה בשם רמב"ן בחידושים יא, א ד"ה אלא.

מור.

רנא כיון וסת שאנו קבוע לעיל ס"ד (כיון שעברה עונתה מותרת). וכדלעיל סי' קפד ס"ק כה, וש"י.

רנב הנהגות מיומנות פ"ח אות ג. כ"י סו"ה י"ש שקבעת. דרכי משה האריך אות יא. ש"ך ס"ק מה. וראה א"ק ארעזר מורדש"ב ח"א ע' לז.

רנג ראה לעיל סי' קפו ק"א ס"ק יב (המעם שבראיה אחת ע"י קפיצה אין לשער ההפלגה מנע ראייתה בעת

נדה), ובפנים שם ס"ק לפ (שב"ה ברי"ת).

רנד כדלעיל ס"ק ג, וש"י.

רנה סעיף יא.

הלכות נדה קפט

יח ^יקפצה ביום [עד] ידוע בנזן בראש חודש או באחד בשבת וראתה בו ואירע בן בשלשה ראשי חדשים או בשלשה אחד בשבת קבעה לה וסת וחוששת לכל פעם שתקפזין [עה] באותו זמן. ^{יז}ואם אחר כך הגיע אחד בשבת ולא קפצה או שקפצה בשני בשבת אינה חוששת שהרי לא קבעה אלא לקפיצות של אחד בשבת.

יט יש קובעת וסת על ידי מקרים שיארעו בנופה בנזן ^{יח}שמפחקת דהיינו ^יבארם שפויט וזרועותיו מחמת כובד או ^{יז}בארם שפותח פיו מחמת

באר הגולה

כו מיטרא דרב הונא שם ובמדרש שם כגמ'.
כז כלשנא אחריתא במיטרא דרב הונא ובמדרש רב אשי
שם.
כח כפי' דתוס' שם.
כט משנה שם דס"ג א'.
ל כפדש"י שם.
לא כפי' דתוס' שם.

שלא ראתה אתמול מפני שלא הגיע זמנה של קפיצה לראות בה שומנה הוא בא' בשבת ולכן קבעה וסת ליום א' ולקפיצה ולא בלא קפיצה בדלקמן סעיף י"ח (ש"ך יס):

[עד] ידוע. וקבעו שקבעתו בג' פעמים יס);

[עה] באותו זמן. עד שתעקרנו בג' פעמים שתקפזין בו ולא תראה שאין הוסת נעקר אלא כעין שנקבע ולכן אם לא קפצה בו ולא ראתה אינו נעקר (ראב"ד יס) רא"ש יס).

והלכך לא בעינן הכא ג' פעמים רצופין באחד בשבת או בר"ח אלא אפילו עברו בינתיים כמה חדשים ולא ראתה ולא קפצה אין זו עקירה ונקבע לה הוסת ביום שקבעה לה ג' פעמים בן דעת הפרישה ס"ח יס).

אבל הראב"ד יס) כתב בהדיא דבעינן רצופים דוקא יס) (וצריך לומר הטעם יס) דכל זמן שלא נקבע הוסת בג' פעמים תלינן לקולא כל מאי דאפשר הואיל וראתה על ידי אונס עד והלכך כשידלגה ר"ח אחד שלא קפצה ולא ראתה תלינן שיום החדש לברו גרם לה הראיה ראשונה בלא צירוף הקפיצה כלל והרי נעקר יום זה במה שלא ראתה בו בר"ח חשני. ומהאי מעמא נמי בקפצה מכל' לב' וראתה יס) ובינתיים ראתה בלא קפיצה אינה צריכה לחוש לקפיצה שבסוף ב' שלישית כמו שנתבאר לעיל ע"ב לפי דעת הש"ך יע)

רסב ס"ק כג.

רסג שתקבעתו ויהיה ידוע. וראה גם לקמן ס"ק כב.

רסד שער תקון הוסתות מוס"ג.

רסה פ"ט ס"א א (פה, א). ש"ך ס"ק כג ומ"ק ג. וכו'

לקמן סכ"ו ומ"ק צח. לעיל ס"י קפו ס"ק מב ומ"ק

גב. וק"א שם ס"ק יג (ד"ה ועקירות).

רסו ראה גם לעיל ק"א ס"ק ב.

רסז שער תקון הוסתות מוס"ג ג. וראה גם לעיל ס"י קפו

ס"ק מב, ויש"ג.

רסח ראה לעיל שם (בוסת המורכב מתשמיש וימים),

שכן שאין נמצאות לקביעות וסת אינה חוששת

להם.

רסט וכו' לעיל ק"א סוף ס"ק ב. ס"י קפו ק"א ס"ק יג

(ד"ה היינו וד"ה ועקירות). וראה בדי השלחן ביאורים

ד"ה ואירע בן, ובס"י קפו ס"א ביאורים ד"ה ואם קבעה.

גופי הלכות ד"ה וחוששת.

ער וראה לקמן ס"ק צח, שם"ג גם בוסת הנוף (שלא ע"י

אונס).

רעא שכשידלגה פעם אחת אינה חוששת לדברי הכל,

אפילו כשנקבע, נמנעם האמור לעיל ס"ק סח. מ"ט

יש נפקא מינה מוסבא תנ"ל לענין אם בינתיים בו.

ערב ס"י קפב (במוסרי, בסתם). ס"י קפו ס"ק נא (בסתם).

ק"א שם ס"ק יג (ד"ה היינו, לדעת הראב"ד והש"ך,

ויש"ל בן אף מנעם נוסף).

רעג ס"י קפג ס"ק טח (בדלעיל בק"א שם). שאין להחמיר

בוסת המורכב מהפלה וקפיצות יותר מוסת הפלה

בלבד, וכמו שבוסת ההפלה לא ראתה בינתיים, כך בוסת

המורכב.

כובר או ככאדם שמוציא קול^[עח] דרך הגרון וכן אם מתעמשת^[עז] דרך מטה או חוששת כפי כריסה^[עח] ובשיפולי מעיה או שאחזזה צירי הקרחת^[ז] או שראשה ואיבריה כבדים עליה ככל אחד מאלו אם יארע לה שלש פעמים וראתה קבעה לה וסת שבכל פעם שהיא חוששת מהם^[עט] אסורה לשמש.^[י] וזמרה בפיהוק או עיטוש^[י] של פעם אחת אין הוסת^[ק] נקבע אלא בשעושה בן הרבה פעמים זה אחר זה. ואם אירע לה שלש פעמים שבכל פעם עשתה בן הרבה פעמים הרי זה וסת.^[יב] וכל אלו הוסתות שבנופה אין להם זמן^[ק] ידוע אלא ככל פעם שיקרה לה זה המקרה הוא וסת. ואם בא וסת הגוף לזמן ידוע כגון מר"ח לר"ח או מכ' יום לכ' יום קבעה לה לזמן ולמחוש הוסת ואינה חוששת אלא לשניהם ביחד ואם הגיע העת ולא בא המחוש או שבא המחוש בלא

באר הגולה

לב שם בשם הערך כאדם וכו' מתוך מאכל כבד וכו' רמור לאתוי שראתה וכו' שם ע"ב.
בשם ריה. לד שם בחוס' מע"א וטא"ר פוסקים.
ל שם במשנה (ו) וכן כיצא סדן ומפרש רבה בר עולא לה טור וכו' ה"ה בפ"ח בשם כל דמפרשים וולת תרמ"ם.

והראב"ד ע"ה מושים דתלינן לקולא שההפלגה לבדה גורמת הראיה בלא צירוף הקפיצה ואין כאן הפלגת כ'):

[עח] דרך הגרון. מתוך המאכל שאכל ע"ה:

[עז] דרך מטה. או דרך מעלה (ש"ך ע"י):

[עח] ובשיפולי מעיה. בית הרחם ע"י:

[עט] אסורה לשמש. עד שתעקם ג' פעמים מה שאין בן כשלא קבעתם בג' פעמים (ט"ז ע"ה):

[י] של פעם אחת. פירוש שבכל ראייה מג' ראיות פיהקה או עיטושה פעם אחת ע"י:

[ק] נקבע. כי זה דרך כל העולם ואין כאן שינוי ע"י:

[ק] ידוע. פירוש שאין צריך זמן ידוע וקבוע לקביעתם^[ק] כמו בקפיצות דלעיל סעיף י"ז דחתם עיקר הראיה אינה אלא מחמת אונס הקפיצה ואינו וסת אבל וסתות דגופה אדרכה האורח הוא הגורם למקרים הללו כמקרים המתמידים ממותרי הלחות והרמים (רשב"א ע"ה):

החכם צבי.
רע"ח ס"ק לה.
רע"ט לבוש שם.
רפ רא"ש פ"א ס"א א (פה, א). טור. לבוש שם. ש"ך ס"ק נד.
רפ"א ראה לעיל ס"ק עד.
רפ"ב תורת הבית האריך שער ג (י, ב). לבוש ס"מ. מ"ז ס"ק לב. ש"ך ס"ק נד. וראה גם לעיל ס"י קפו ס"ק למ.

עדר דלעיל. לענין מורכב עם וסת החרש. דמקני רצופים דוקא.
ערה תוס' מ, א ד"ה מעמשת בשם הערך. לבוש ס"מ.
מ"ז ס"ק לה. ש"ך ס"ק נב.
רעו ס"ק נג (שכן משמע מזה הערך ע"ך עמש, ותוס' שם ד"ה מעמשת, ורמב"ם בפ"ח ס"ז ד"ה וכל אשה).
וראה גם ברכות כד, ב.
רעז רש"י שם ד"ה שיפולי. לבוש שם. מ"ז ס"ק לד. וראה לעיל ס"י קפו ס"ק לד. ובקרי"א שם ס"ק יא ד"ה ומ"ש

הלכות נדה קפט

שפג

עתו [98] אינה חוששת. הגה: ודוקא שקבעה לה וסת לשניהם ציחד אזל ממחילה חוששת לכל אחד צפני ענמו כי אינה יודעת איזוהן מהן מקבע ומכו שנתצאר לעיל גבי וסת הדליוג וימים או מהפלגה צימים וכן יתצאר צסמוך.

ב *פיהקה שתי פעמים בר"ח וראתה ואחר כך פיהקה שלא בר"ח וראתה הוברר הדבר שאין ר"ח גורם [99] אלא הפיהוק. וכן אם בפעם השלישית ראתה בר"ח בלא פיהוק הוברר הדבר שאין הפיהוק גורם [99] אלא הר"ח. אבל אם פיהקה ב' פעמים בר"ח ובפעם השלישית פיהקה בב"ט לחודש ולא ראתה ובר"ח ראתה בלא פיהוק קבעה לה וסת לפיהוק של ר"ח שפיהוק של אתמול גרם [99] לראייה של ר"ח.

בא *פיהקה בר"ח וראתה וחזרה ופיהקה בתוך ימי החודש [99] חוששת לאותו הפיהוק [99] ואסורה לשמש עד שתבדוק. שכל וסת בין של

באר הגולה

לו שם ובי"ב הרא"ש והרשב"א כת"ח והוא נלמד מדין האמרי' לעיל מים גרמי ולא קפיצות או קפיצות גרמי וכו' וציעתו לעיל סעי' י"ז ה"נ צריכת לחוש לפעם ראשון אח"כ ובמ"ש רמ"א שם בהג"ת וכן דרין בפיהוקים.

[98] אינה חוששת. כלל אפילו כדין וסת שאינו קבוע (ט"ז רפ"ג ש"ך 99) ובהנניע העת ולא בא המיחוש אינה צריכה בדיקה אפילו לבתחילה רפה (רשב"א 99) ראי' ש' (99) להתירה אחר העונה אבל כל העונה אסורה כדלקמן סעיף כ"ח רפ"ג:

[99] אלא הפיהוק. גורם קביעת הוסת וקבעה וסת לפיהוק לבדו בלא ר"ח רפ"ג:

[99] אלא הר"ח. וקבעה וסת לר"ח לבדו אף בלא פיהוק ר"ז:

[99] לראייה של ר"ח. פירוש רפ"א לקביעת הראייה בר"ח דאף שהאורה גורם לפיהוק כדלעיל רפ"א מכל מקום דרך הפיהוקים וכיוצא בהם להקדים לבא לפניו כי מלוי הדם ברחם לפני הראייה מביא לידי פיהוקים וכיוצא בהם. ומשום הכי לא דימי לקפיצות דלעיל סוף סעיף י"ז (משמרת הבית רפ"א ב"ח רפ"ד ש"ך רפ"ה):

[99] חוששת לאותו הפיהוק. עד סוף אותה עונה אם המשיכה ראייתה בפעם הראשון עד אחר הפיהוק כדלקמן סעיף כ"ד רפ"ז:

[99] ואסורה לשמש עד שתבדוק. פירוש דלכתחלה צריכה בדיקה בשעת הוסת (ב"ח רפ"ד) או אחריו באותה עונה (פרישה סי' קפ"ד רפ"ח) כדי להתירה אחר העונה

רפ"ג ס"ק ל"א.	רפ"א ראה ב"ח מו"ה פיהקה שתי פעמים. לבוש סוף ס"ב.
רפ"ד ס"ק נ"ג.	רפ"ב ס"ק פ"ב.
רפ"ה ראה גם לקמן סוף סק"ז.	רפ"ג דיני הוסתות ד, א ד"ה אמר.
רפ"ו תורת הבית האריך שער ג (י, ב).	רפ"ד שם.
רפ"ז פ"א סי' א (פת, א). ש"ך ס"ק נ"ג. וראה פס"ד צ"צ רמ"ד, ד.	רפ"ה ס"ק נ"ג. וראה לעיל ס"ק ע"ג.
רפ"ח וס"ק צ"ג. וראה פס"ד צ"צ שנת, ד.	רפ"ו וס"ק צ"ג. ואם לא המשיכה ראייתה עד אחר הפיהוק
רפ"ט לבוש ס"ב. ש"ך ס"ק נ"ג.	רפ"ז – ראה לקמן ס"ק פ"ב בדיעת נקודות הבס"ק.
רצ לבוש שם. ש"ך ס"ק נ"ח.	רפ"ח ד"ה פיהקה ב"ח"ת.
	רפ"ח אות ית.

ימים בין של הגוף חוששת לו בפעם אחת ויש לחוש שמא תקבע וסת לפיהוק בלא זמן ידוע. ואם בדקה ונמצאת שלא ראתה אינה חוששת עוד [ט9] לפיהוק גירדא אבל חוששת [3] לראש חודש שמא [א3] תקבע לראשי חדשים.

כדין שאר וסת שאינו קבוע [א3] אלא דבריעבד אם לא בדקה באותה עונה מותרת אחר העונה בלא בדקה בדלעיל ס' קפ"ד. אבל להתירה באותה עונה אין בדקה מועלת כי שמא תראה כשעת תשמיש אחר הבדיקה (ב"ח טא פרישה טו).

והלחם המודות [ט] והמ"ז [ט] פירשו דאף אחר העונה אינה מותרת אלא על ידי בדקה ולא דמי לשאר וסת שאינו קבוע כיון שדרך הטבע הוא באשה לפתח בשעת ראייתה או סמוך לה תוה ריעותא לפנינו שהיא טמאה.

ובנקודות הכסף [ט] פירש דמיירי להתירה אחר הפיהוק מיד וכנזן שבפעם אחת לא המשיכה ראייתה אחר הפיהוק כלל דבכחאי גזונא אינה חוששת כלל אחר הפיהוק אפילו רגע כדלקמן סוף כ"ד אלא דאינה מותרת אחר הפיהוק בסמוך אלא על ידי בדקה ולא דמי לשאר וסת שאינו קבוע דמותרת בלא בדקה אחר העונה דהתם כיון שהוסת תלוי בזמן אם כן מיד אחר הזמן דהיינו אחר אותה עונה אפילו בסמוך לה כל שלא הרגישה בדם מותרת דכבר עבר זמנו דהזמן נודע אבל אם עבר זמן מופלג אחר הפיהוק ולא הרגישה בדם מותרת בלא בדקה אפילו באותה עונה כדין שאר וסת שאינו קבוע אחר העונה (וכן הוא בהדיא בהראב"ד דף י"א ט' דלא כלחם המודות וס"ז) ע"ש:

[ט9] לפיהוק גירדא. ואפילו ראתה בו אלא שפיהוקה פעם שלישי בימי החדש ולא ראתה אינה חוששת עוד לפיהוק גירדא שאינו בר"ח שכל וסת שלא נקבע בג' פעמים נעקר בפעם אחת (רשב"א טו ב"י טו):

[3] לראש חודש. מתחלת העונה עד סופה אף בלא פיהוק ט:

[א3] תקבע לראשי חודשים. לבדי בלא פיהוק. ואפילו לא פיהוקה בתוך ימי החדש או שפיהוקה וראתה חוששת לר"ח מתחלת העונה אף בלא פיהוק כי שמא ר"ח הוא הגורם ולא הפיהוק. וכן חוששת לעונה בינונית שמא תראה בלא פיהוק.

ואם הגיע ר"ח ולא פיהוקה ולא ראתה אינה חוששת עוד לר"ח בלא פיהוק ט' אבל חוששת עדיין לפיהוק אם לא אירע עדיין שפיהוקה ולא ראתה (ב"י ט' א).

אבל אם אירע לה שפיהוקה ולא ראתה שוב אינה חוששת לא לפיהוק ולא לר"ח (ולא אפילו לפיהוק של ר"ח משום דלא קבעה אלא בג' פעמים דצופים שפיהוקה וראתה בג' פעמים).

לשפר את היום ולהתירה לבעלה אחר העונה.

טו תורת הבית הקצר שער ג' (ב' ב).

שח ד"ח כתב עוד. ובדלעיל סוף ס"ב וס"א מ' (בוסת החדש או הפלגה).

שט ש"ד ס"ק מ.

שי מנעם האמור לקמן בנוסח (שליכן אין חוששים ב"ח שחפזק ותיראה).

שיא מורה פיהוקה ב"ח. וראה לקמן ס"ק צח.

רצט בדלעיל ס"ק ד.

ש סוף פ' וס"א כה, וש"נ.

שא שם.

שב שם.

שג דברי המודות פ"א ס' אות יא (פה, ב).

דש ס"ק לה.

שה למ"ז שם.

שו ראה שער תקון הסתות סוף י' ג' (וצריכה בדקה

חלכות נדה קפמ

שפה

כב *וכן הדין בימים. אם פיהקה [*] היום ופיהקה [*] לסוף שלשים אם תפרק אפילו שלא ביום שלשים חוששת לאותו פיהוק שמא תקבע לפיהוק גרידא. פיהקה בתוך שלשים ולא ראתה אין צריך לחוש עוד לפיהוק גרידא אבל צריכה לחוש [צב] לסוף שלשים וכן צריכה לחוש ליום הקבוע בחודש שפיהקה בו שמא תקבע [צג] וסת לימים.

כג *בל אלו הוסתות שנקבעים על ידי מקרה אין אחד קובע עם חבריו אלא כל שפיהקה שלש פעמים וראתה קבעה וסת. אבל אם פיהקה פעם אחד ונתעמשה שתי פעמים אין מצטרפים. הנה: אכלה שום ודממה אכלה נזל ודממה אכלה פלפלין ודממה יש אומרים שקבעה לה וסת לראות ע"י כל אכילת דגרים חמים. (הרא"ש פרק האשה ומדלי ריש שצעות). ו"א שכל מה שמראה ע"י מאכל דינו כמו שמראה ע"י קפיצה ושאר מעשה שהיא עושה שמקרי ראה ע"י אונס ואינה קובעת וסת אלא עם הימים. (צ"י לדעת הרשב"א) ו"א שדינו כוסת שמראה על ידי מקרה שנגופה וקובעת אותו אפילו [צד] נלא ימים שום. (צ"י גסס מוספות).

באר הגולה

לח כן פי' הב"י שמי שפיהקה וראתה צריכה לחוש ל' מיני
לס טור וכ"כ הרשב"א בת"ח ות"ח בריש פ"ח בשם
המפרשים. וסתות לפיהוק וליום הקבוע בחודש ודממה הפיהוקים
כמו שכתבאר בסעיף דה.

ר"ח זה אחר אחר זה וכאן הפסיקה בר"ח אחד שלא פיהקה ולא ראתה ונעקר בזה מה שפיהקה וראתה בראש חודש העבר *אף לפי דעת הפרישה דלעיל *משום דשאני פיהוק וכיוצא בו שהוא וסת הגוף במיוחדיו הבאים לו מזמן לזמן *לכן כשהגיע הזמן ולא בא המיוחד הרי זה עקירה לזמן הזה מה שאין כן בקפיצות אם לא קפצה אין זו עקירה לקפיצה]:

[*] היום, וראתה:

[*] לסוף ל'. וראתה:

[צב] לסוף ל'. אף בלא פיהוק כי שמא תקבע להפלת ל' גרידא *:

[צג] וסת לימים. שוין בימי החדש דכל זמן שלא נקבע לה וסת זה ב' פעמים חוששת לו לוסת החדש ולהפלתה בדלעיל סעיף י"ג בהג"ה אלא שכאן נוסף חשש פיהוק גרידא (ב"י טו):

[צד] בלא ימים שוים. משום דלא חשיב אונס כמו מורה של קפיצה כיון שאין הראיה באה על ידי מורה אלא ממילא כך כתבו התוס' *.

שיי שבוה נעקר חשש ר"ח גרידא (כמובא לעיל מהב"י),
וגם נעקר חשש המורכב (ממנום האמור כאן,
ובדלעיל ס"ק צח). וכיון דמוריו שגם פיהקה ולא ראתה,
נעקר גם חשש הפיהוק גרידא, ולכן אינה חוששת לפיהוק
של ר"ח. וראה מנהג בשושנים ס"ז: ס"ק כב. כדי השלחן
ביאורים ס"ט דה ואם כן וסת. קנה בשם ברוריו השימות

ס"י.
שייג ס"ק עה.
שייג ראה רמב"ם פ"ח ה"ב.
שטו ב"ח ד"ה ונ"ש וכן הדין.
שטו ד"ה נמצא. לבוש ס"ב.
שייג מ, ב ד"ה אכלה.

בד' וכולם אין חוששין להם אלא לשעתם כיצד היתה רגילה לראות עם התחלת הוסת מיד אסורה כל זמן [צח] המשבת הוסת. היתה רגילה לראות בסופו אינה אסורה אלא בסופו. ^{כא} כמה דברים אמורים בזמן שכל הראיה מובלעת בתוך הוסת אבל אם אין כל הראיה מובלעת בתוך הוסת אלא נמשכת גם אחר הוסת אסורה מתחלת הוסת עד סוף [צח] עונה אחת.

בה ^{כב} אם אחד מאלו בא לזמן ידוע או ודאי אסורה כל עונת [צח] הוסת כמו וסת ימים גרידא.

בז' ^{כג} בשם שחוששת [*] לוסת הימים בפעם אחת כך חוששת לוסת הנזף בפעם אחת. כיצד היתה מפרקת פעם אחת וראתה כשתפרק פעם

באר הגולה

מ הרא"ש שם בפסקיו בפ"ט דנדה בשם הראב"ד וה"ל בפ"ח מהא"ב בשם המפרשים והרשב"א ממשנה שם דס"ג ע"ב דאפי' רבי יוסי ורבי תודיה לא פליגי אלא בוסת הימים ושעות אבל בסבות פשוטים הנזפה כ"ע מודו דאיהו חוששת אלא בשעת הוסת.	מא טור בשם הרשב"א.
	מב הרא"ש בפסקיו פ"ט דנדה בשם הראב"ד והרשב"א.
	מג לשון המור והכל מבואר בדברי הרמב"ן בהלכותיו ובדברי הרשב"א בתורת הבית וה"ל ברפ"ח בשם המפרשים.

והר"ה ש"ח כתב דלא מקרי אונס אלא דבר שאינה עושה אותה מרעתה כקפיצה וכיוצא בה כגון שחלתה או חכה בעלה כרתניא בתוספתא ש"ס אבל אכילת שום ובצל שהוא מאכל תאווה וכל דבר שהיא עושה אותה מרעתה אין זה נקרא אונס לענין זה:

[צח] המשבת הוסת. שאף על פי שלא ראתה עכשו בתחלת הוסת שמה תראה באמצעו או בסופו (רשב"א ^{שכ} ושאר פוסקים דלא כהר"ה שכ"א):

[צח] עונה אחת. היא עונה זו שבה הוסת בין שהוא יום או לילה בין ארך בין קצר כדלעיל סי' קפ"ד שכ"ב:

[צח] הוסת. מתחלתה עד סופה שמה יארעו לה המקרים בשעת תשמיש ותראה מיד (רמב"ם ^{שכג} ו"ה שכ"ד) דאף שהיתה רגילה לראות בסוף הוסת או אחריו מכל מקום כיון שהוסת קבוע ביום ידוע לחודש או להפלגה והיום גורם הראיה נאסר כל היום דהיינו כל העונה כמו בוסת הימים גרידא דאף שרגילה לראות סמוך לערב אסורה מנץ החמה שמה תמהר לראות על ידי תשמיש ^{שכד} והבא נמי כיון שהיום גורם הראיה חיישנין שמה יארע לה הוסת ותראה מיד על ידי תשמיש אבל אם לא אידע לה אינה צריכה בדקיה כדלעיל שכ"ב:

[*] לוסת הימים. הוא וסת החדש או ההפלגות:

שכ הג' נדה פ"ז ה"א.	שיח שער תיקון הוסתות סוף פ"ג.
שכד בהשגות לבעלי הנפש שער תיקון הוסתות סי' א.	שיט פ"א ה"ב.
שכה כדלעיל סי' קפד ס"ב וס"ח ח. וראה פס"ד צ"צ שמה, ד. שו"ת צ"צ ו"ד סי' קלא. אג"ק אדמו"ר מוהרש"ב ח"א ע' מא.	שכ תורת הבית הקצר שער י"ב, ב. הובא ב"י ד"ה ונו"ש כיצד היתה לבוש סכ"ה.
שכו פ"ג פנ.	שכא בהשגות לבעלי הנפש שער תיקון הוסתות סי' א.
	שכב סוף פ"ג וס"ק יב.

הלכות נדה קפט

שפז

אחרת חוששת לו וכשם שזסת הימים שאינו קבוע נעקר בפעם אחת שאפילו ראתה שני פעמים ליום ידוע אם הגיע זמן שלישי ולא ראתה נעקר לגמרי כן הוא וסת הגוף. וכשם שזסת הימים הקבוע בשלש פעמים צריך עקרה שלש פעמים ובדיקה כן הוא וסת הקבוע בגוף. ומאימתי עקרתו משקרה מקרה ולא תראה. היה המקרה לזמן ידוע אינו נעקר אלא אם כן בא המקרה שלש פעמים בזמנו ולא ראתה אבל במקרה לבדו או זמן לבדו שלא ראתה בהם [113] אינו נעקר.

בז¹¹² תינוקת שלא הגיע זמנה לראות והיא קטנה שלא הגיעה [113] לימי הנעורים¹¹⁴ אפילו הביאה שתי שקרות וכן אפילו הגיעה לימי הנעורים אם בדקה ולא הביאה שתי שקרות היא קובעת וסת בשאר נשים בשלש ראיות בשאר הוסתות ובארבעה [115] בוסת ההפלגות. אלא שיש הפרש בינה לגדולה שאף על פי שהחזקה רואה וקבעה לה וסת¹¹⁶ אם פסקה

באר הגולה

מד מור בשם הרשב"א מברייא שם ד"ם ע"ב. מו כ"י דהא שומא ניהו כדאיתא שם בברייא דמ"ו ע"א וכת"ק. מז שם בברייא כד"פ ע"ב.

[113] אינו נעקר. שאין הוסת נעקר אלא בעין שנקבע¹¹⁷ כשנקבע כבר ג' פעמים. אבל קודם שנקבע בג' פעמים נעקר בפעם אחת שבא הזמן ולא בא המקרה ולא ראתה כמו שנתבאר לעיל¹¹⁸ בשם הראב"ד. וכן כתב בנקודות הכסף¹¹⁹:

[114] לימי הנעורים. הם י"ב שנה ויום אחד¹²⁰:

[115] בוסת ההפלגות. אבל קודם שקבעה וסת אינה חוששת לו כלל כדלעיל סי' קפ"ד סי"ג¹²¹ ואפילו ראתה יותר מג' פעמים אלא שראתה בימים שאינם מכוונים לא לחדש ולא להפלגה שלא הוקבע לה וסת בהן אינה צריכה לחוש לו כלל שמאחר שלא הגיע זמנה לראות אינה חוששת שמא תראה עד שתקבע לה וסת בדרך הנשים כן כתב בנקודות הכסף¹²².

אבל המ"ח¹²³ כתב שמכיוון שראתה ג' פעמים היא מוחזקת בדם ודינה כגדולה שאין לה וסת קבוע.

ומשמעות הרשב"א¹²⁴ ומור ושלחן ערוך¹²⁵ בנקודות הכסף. אלא דצריך עיון מנא ליה לרשב"א הא דהא לענין מומאה מממאה מעת לעת כגדולה¹²⁶ (כרתי ופלתיו¹²⁷):

שלב לפ"ו סי"ק מג.

שלב סי"ק מג.

שלב תורת הבית הארוך שער ג (ה, ב) והקדמ (ה, א).

שלב לעיל שם.

שלב ברייתא פ, ב. וראה לקמן סי' קפ ח. ו. ש"ת צ"צ.

שלב י"ד סי' ח אות ג.

שלב סי' כז.

שבו כדלעיל ריש סי' עה, וש"כ.

שח סי' עה (לענין קפיצה), וסי' צא (במסגרי, לענין

וסת הגוף, אף לדעת הפרישה דלעיל סי' עה).

וראה לעיל שם, שבה עדיין חוששת לפיחוק של ר"ח (ער

שיאעז לה שפדקא ולא ראתה).

שטט ראה סוגה בשושנים סי' ז סי' כב.

של ש"ך סי' כב. וכדלקמן סי' קצ סי' ושי"נ.

שטט ורמ"א לקמן סכ"ח.

ג' עונות בינוניות ^מ שהם תשעים יום ולא ראתה אינה חוששת לוסתה הראשון [קא] כלל וחזרה לקדמותה. ^מ ואפילו חזרה לראות באותן עונות שהיתה למורה (פי' נהוג) לראות בהן אינה חוששת עד שתחזור ותקבענו [קב] שלש פעמים לפי שאינה בת דמים ונתגלה שדמים הראשונים מקרה היה. יראתה שלש ראיות בשלש עונות מכוונות שלא פחתה ולא [קג] הותירה. ^מ נתגלה שדילוג הראשון אינו סילוק דמים אלא שינוי וסת. ^מ לפיכך ראייה [קד] ראשונה שממנה התחילה (ללג) מצטרפת לשלש ראיות אחרונות ונמצאו ארבע ראיות ושלש הפלגות ביניהם [קה] מתשעים לתשעים. אבל אם פחתה או הותירה שלא היו הראיות מכוונות או אי

באר הגולה

נא שם כפי חש"י.

מח כדמפרש ר"ל משום ד' יתירה נישאת שם.

נב שם ודרך שאר נשים דעדיבות בוסת ההפלה ד' ראיות בדלעיל סעיף ז' ובמו שצינתי שם.

מט כדמפר' דב' נידול אסור דב' שם י' ע"א.
נ שם מבריתא.

[קא] כלל. אף אם הוא בענין שחוששת לו אם היא גדולה כגון שהיה לה וסת הסירוג מב' חדשים לב' חדשים ^{שז} שאינו נעקר אלא בששה חדשים וחוששת לר"ח רביעי או שהיה לה וסת ההפלגות מל"ה לל"ה וראתה אחר צ' יום שעדיין לא עברו ג' פעמים ל"ה בלא ראייה וצריכה לחוש לל"ה מראייה זו ^{שז} בגדולה וקטנה אינה צריכה (ש"ך טו): [קב] ג' פעמים. בוסת החדש או ד' ראיות בהפלגה ^{שז} אבל בפחות מג' פעמים אף על פי שראתה ב' פעמים בימי החדש שהיתה רגילה לראות בהן או בהפלגות שהיתה רגילה לראות בהן אינה חוששת כלל אפילו כדין וסת שאינו קבוע לפי שחזרה לקדמותה בהפסקת ג' עונות בינוניות שלא ראתה. אבל אם לא הפסיקה ג' עונות בינוניות אלא ג' עונות שהיתה רגילה לראות בהן כגון שהיתה רגילה לראות מב' לב' וחזרה וראתה אחר ס' יום פעם אחת וחזרה וראתה שנית בסוף כ' חור וסת הראשון למקומו. וגם אם לא ראתה אלא פעם אחת אחר ס' יום חוששת לראייה זו לוסת החדש ולעונה בינונית בדלעיל סוף סעיף מ"ו (פרישה ט"ז ש"ך טו):

[קג] הותירה. פירוש שאחר שקבעה וסת לא ראתה עד סוף ג' עונות בינוניות מראייה האחרונה דהיינו כיום צ' כי ג' עונות אלו מחשבין בעונות מוכדלות שלא יהיה יום ל' עולה לכאן ולכאן (חכם צבי ט"ז) וחזרה וראתה בסוף ג' עונות בינוניות מראייה זו וחזרה וראתה בסוף ג' עונות בינוניות מראייה זו שנמצא רואה מצ' לצ' ^{שז}:

[קד] ראשונה. כלומר ראייה אחרונה מג' ראשונות שראתה קודם שהתחילה לפסוק ^{שז}: [קה] מצ' לצ'. ואפילו לא קבעה לה וסת כלל שלא ראתה אלא פעם אחת כיון שכיוונה אחר כך ג' פעמים מצ' לצ' קבעה לה וסת (מ"ז טו):

שמוג ס"ק סו.

שדמ ס' קד.

שמה פרישה ס"ק פג.

שמו פרישה ס"ק פד. ש"ך ס"ק סו.

שמוז ס"ק פז.

שלח בדלעיל ס"פ.

שלט בדלעיל ס"ה וס"ק נה.

שמ ס"ק סה.

שמוא בדלעיל ריש סעיף זה.

שמוב ס"ק עט.

הלכות נדה קפמ

שפמ

אפשר לראשונה להצטרף ועד שתראה ארבע ראיות מכוונות אינה קובעת וסת להפלגות.

בח"י ז"ל וכן קנה שעברו עליה שלש ^(קמ) עונות משהוקנה ולא ראתה הרי זו מסולקת דמים ואינה חוששת לוסתה ^(קמ) הראשון. הגם: וקנה וזקנה אינן מושגות לוסת ^(קמ) שאינו קצוץ (כ"י נשם הרשב"א).

במ"י איוזו היא זקנה כל"י הגם: שזקנה כל כך שראויה (טור) שקורין לה אימא בפניה מחמת זקנותה ואינה ^(קמ) חוששת.

ל"י חזרה וראתה דינה כדן תינוקת שלא הגיע ^(קמ) זמנה לראות.

ל"א חזרה לראות בעונות קמנות שהיתה למודה להיות רואה בהן חוזרת לקביעותה הראשון, אם וסת ההפלגות חזרה לקדמותה אם תהיה ההפלגה כמו שהיתה למודה תחלה ואם בשאר הוסתות י"אפי' בפעם אחת חוזרת לקדמותה שהרי נתגלה שדילוג הראשון לא סילק דמים הוא אלא מקרה. ובוה חמור דין הזקנה מדין הקמנה שלא הגיע זמנה לראות.

ל"ב יפעמים שהאשה קובעת לה וסת בתוך וסת. ביצר ראתה שלש

באר הגולה

נח טור וכו' הרשב"א ב"ח דאריך ולמד זה מדבני גבי תינוקת שלא הגיע זמנה לראות הדר קחויא בעונות ולא בעי נבי זקנה אלמא מוקנה דאי הדרא וחזיא בעונות חזרה לחוקתה וכוסת והפלגת קובעת וסת ההפלגה בב' ראיות.	נח ב"י בשם התוספות.
נח טור וכו' הרשב"א ב"ח דאריך ולמד זה מדבני גבי תינוקת שלא הגיע זמנה לראות הדר קחויא בעונות ולא בעי נבי זקנה אלמא מוקנה דאי הדרא וחזיא בעונות חזרה לחוקתה וכוסת והפלגת קובעת וסת ההפלגה בב' ראיות.	נח ב"י בשם התוספות.
נח טור וכו' הרשב"א ב"ח דאריך ולמד זה מדבני גבי תינוקת שלא הגיע זמנה לראות הדר קחויא בעונות ולא בעי נבי זקנה אלמא מוקנה דאי הדרא וחזיא בעונות חזרה לחוקתה וכוסת והפלגת קובעת וסת ההפלגה בב' ראיות.	נח ב"י בשם התוספות.

[קמ] עונות. בינוניות (גמרא ^{שם}):

[קמ] הראשון. לא לוסת החדש ולא לוסת ההפלגה כדלעיל סעיף כ"ז[?]:

[קמ] שאינו קבוע. אם חזרה וראתה אחר שהוקנה שלא ביום שהיתה רגילה לראות בו כדלקמן סעיף ל"א:

[קמ] חוששת. פירוש שאינה מקפדת אף על פי שהיא בושח (רמב"ם ^{שם} רשב"א ^{שם} ב"י ^{שם} לביש ^{שם} מנחת יעקב ^{שם} דלא כמ"י ^{שם}):

[קמ] זמנה לראות. לענין ראתה מג' עונות לג' עונות מכוונות ^{שם} ולענין ראתה בימים שלא קבעה לה וסת בהם קודם שהוקנה לא לחדש ולא להפלגה והוא וסת שאינו קבוע לה עכשיו ^{שם} (פרישה ^{שם}):

שנג תורת השלמים ס"ק נד.

שנד ס"ק נז.

שנה שבעה לה וסת, כדלעיל ס"ב.

שנו שאינה חוששת לה כלל, כדלעיל שם.

שנז ס"ק פז.

שמוח מ. ב.

שמוט פירק פ הלכות ה.

שנ תורת הבית הקצר שער ג (מ. ב.).

שנא ד"ה ומ"ש עה.

שנב סעיף כמ.

פעמים בראש חודש [קיא] ורביעית כב' לחודש ובר"ח וכן בחמישית ובששית הרי קבעה שתי [קיב] וסתות.

[קיא] ורביעית בב'. כצ"ל שני;

[קיב] וסתות. דכיון שגם בג' פעמים האחרונים ראתה בר"ח לא נקשר הראשון שם.

והא דלא נקט בקצרה כגון 'שראתה ג' פעמים בר"ח וכו' בו או כב' בו שם משום דהראב"ד מריה דהאי דינא סבורא ליה שם שאין האשה קובעת וסת גם בזמן הזה לא בימי נדה ולא בימי זיבה כדינא דגמרא שם דבימי נדה המעיין פתוח שם והוא עלולה לראות כל ז' שם מחמת ראייה הראשונה ובימי זיבה היא בחזקת טהרה שם ומסולקת דמים שם וראייתה בהם מקרה הוא שם ואין המקרה ראוי לקבוע וסת שם וראיית ר"ח שני היא בימי זיבה לראיית כ' ואם ראתה י"ח יום לפני ר"ח שיהיה ר"ח אחר ימי נדה וזיבה תהא ראייה זו בימי זיבה לראיית ר"ח א' אבל כשכבר קבעה לה וסת לר"ח חוזרת וקובעת גם כב' בו שם.

אבל הרמב"ן כתב (פ"ה הט"ז) שכזמן הזה שהחמירו בנות ישראל על עצמן ששלא יהיו צריכות למנות ימי נדה וזיבה שלא תבאנה לידי מעות הן קובעות וסת אף בימי נדה וזיבה ששם הגע עצמך שאם ראתה בא' בחדש וכו' בו וחזרה וראתה בו' בחדש כ' פעמים אתה אומרת לא קבעה וסת ושמה ראייה הראשונה שבר"ח בימי י"א היתה ושל ז' בחדש תחלת נדה וראייה לוסת ונמצאת מצריכן ללמוד פתחי נדה וזיבה ולמנות ז' וי"א דבר שנשכח מהן לגמרי ששם עכ"ל.

וכתב הש"ך שם דדוקא להחמיר הוא דקבעה בימי נדה וזיבה אבל לא להלך.

והמנחת יעקב שם כתב דכיון דמעמא שלא להצריכה למנות ז' וי"א אין להלך ואין להחמיר בוסתות דרבנן שם כולי האי ומשום הכי לא הביאו דין זה בשלחן ערוך שם.

(וכן משמע בהדיא לעיל סעיף י"ג בהג"ה שם). ומכל מקום האי מעמא לא שייך אלא בימי זיבה אבל ז' ימי נדה הכל יודעים בהם למנותם מתחלת ראייה ואם חזרה וראתה בהם שנית תדע שהיא בתוך שבועה לראייתה ולא תקבע וסת להלך אלא להחמיר שם לחוש לו אם כבר נקבע אבל קודם שנקבע אין להחמיר בו כל כך ששם לחוש לו מספק שמה תקבענו בדרך שחוששין בשאר וסת שאינו קבוע שם הואיל ועכשיו הוא בימי נדתה. ומשום

שנח כ"ה ראב"ד בבלי תנפש שער חקון הווסתות סי'

ג (ו"ה הנה סתבתי ק"י). לבוש סליב. ב"ח ד"ה ופעמים. ש"ך ס"ק עב.

שנח ראב"ד שם. ש"ך שם.

שם לפי הירמיה הנפוצה בש"ע. וכו"ה גירסת הדרישה ס"ק טו. מ"ז ס"ק מז.

שסא שם ד"ה ועתה נחזור לפירש.

שסב למ, א (כשמואל). רמב"ם פ"ח ח"ט. וראה קרא סוף ס"ק ה.

שסג דה"א, א.

שסד רש"י שם ד"ה ואין.

שסה משנה לה, סעי'ב. ונמרא שם למ, א.

שסו רש"י שם ד"ה בחזקת.

שסז תוס' הרא"ש למ, א. וראה רש"י סד, א ד"ה אינא.

שסח ראה תוס' הרא"ש שם.

שסט ראב"ד שם. ש"ך שם.

שע נדה סו, א. וכדלעיל בפתחה להל' נדה.

שעא ראה גם לעיל סי' קפד ס"ק כא.

שעב כדלעיל בפתחה להל' נדה.

שעג ס"ק עא ונקודת הכסף ס"ק יב. וראה גם לעיל סוף הפתחה להל' נדה.

שעד ס"ק כז.

שעה כדלעיל סי' קפד סוף ס"ק ה.

שעו ראה גם לעיל ק"א ס"ק ד (פ"ה וכו').

שעז ראה לעיל ס"ק נד. אחרי יוסף דינו וסתות אות קפה.

שעה ראה לעיל ק"א ס"ק ד שם (אף קולא), ובסוף ס"ק ה, וש"י.

שעט ראה גם לעיל שם ס"ק כא במנפנר (אפשר).

שפ כדלעיל ס"ב.

חלכות נדה קפט

לג. מעוברת * לאחר שלשה חדשים לעיבורה ומניקה ** כל עשרים וארבעה חודש אחר לידת הולד אינה קובעת וסת. אפילו מת הולד או גמלתו שדמים מסולקים מהן כל זמן עיבורה וכל עשרים וארבעה חודש. *ומ"מ חוששת לראיה [ק"ג] שתראה בדרך שחוששת לוסת [ק"ד] שאינו קבוע.

לד. מעוברת משהוכר עוברת ומניקה כל עשרים וארבעה חודש אינה חוששת לוסתה הראשון. אפילו היה לה וסת קבוע והגיע תוך הזמן הזה אינה צריכה בדיקה ומותרות לבעליהן. ואפילו ** שזפעות והזאות דם באותן עונות שהן למודות לראות בהן אינו אלא [קט"ו] במקרה. * עברו ימי העיבור וההנקה חוזרות לחוש לוסתן הראשון. ביצר היה לה וסת לימים אם למודה לראשי חדשים חוששת לר"ח ראשון שורא [קט"ז] פוגעת

באר הגולה

ס משנה שם ד"ו ע"א.
סא כסומכוס משום ד"מ שם דף ח' ע"ב.
סב כ"י יהודה ד"י וי"ו ד"ש בבביתא שם ד"ט ע"א.
סג טור בשם הרשב"א בשם גדולי המורים.
סד טור והרשב"א כחיות רבית מרתגן המעוברת והמניקה דין שעתן ובח"ק שם דף ו' ע"א ובפרשם רבי יוחנן

הכי סתם הש"ע סי' קפ"ד סעיף ו' וכל האחרונים שם ולא פירשו דאם פסק הדרם בינתיים חוששת גם לראיה שניה אם היא ביום אחר על כל פנים ואדרבה בב"י שם³⁹⁰ מפורש בהרי"א דאפילו פוסקת בינתיים אינה חוששת):

[ק"ג] שתראה. אפילו בפעם אחת (ראב"ד³⁹¹ רשב"א³⁹⁰):

[ק"ד] שאינו קבוע. ולכן חוששת גם כן לעונה בינונית (מהר"ם פדואה סי' כ"ה):

[קט"ז] במקרה. פירוש ואינה צריכה בדיקה כוונת קבוע ונעקר בפעם אחת אבל מכל מקום חוששת לראייתה כוונת קבוע כדלעיל סעיף ל"ג (פרישה³⁹² דלא כמ"ז³⁹³):

[קט"ז] ונענת בו. ואף אם לא ראתה בו חוששת לר"ח ב' וכן לר"ח ג' שאינו נעקר בפחות מג' פעמים דכיון שהוא ראיה לראות מצד עצמה אלא שעייבה דבר הגורם סילוק דמים שראשה כבר³⁹⁴ ואיכירה מתפרקים³⁹⁵ כשנסתלק הגורם חוזר האורת למקומו (רשב"א³⁹⁶ ב"י³⁹⁷). הילכך לא דמי לזנה ולא לאשה שעברו עליה ג' הפלות או ג' חדשים דבעינן שתראה בעונת וסתה הראשון כדלעיל סעיף ט"ו וט"ז וסעיף ל"א כן דעת הרשב"א.

אבל דעת הראב"ד³⁹⁸ שאינה חוזרת לוסתה עד שתראה פעם אחת ומשתראה פעם אחת

שפו היינו מעוברת, כדלעיל שם ס"ק כג.
שפז היינו יולדת, כדלעיל סי' קפ"ד ס"ק כד.
שפח תורת הבית הארץ שער ג' (י, א).
שפט ד"ה ג"ש עברו. ש"ך ס"ק עז.
שצ שער תיקון הסתות ס"א.

שפא ד"ה ואם וסתה.
שפב שער תיקון הסתות ספ"ב.
שפג תורת הבית הקצר שער ג' (י, ב).
שפד ס"ק קא.
שפה ס"ק מם.

הלכות נדה קפמ"ק

שצב

כו. וכן כל כיוצא בזה. וכן הדין אם היה לה וסת [קרי] הגוף או לזמן ידוע אבל אם היה וסתה וסת ההפלה אי אפשר לחוש [קרי] עד שתחזור לראות. חזרה לראות אפילו פעם אחת חוששת ליום ההפלה שהיתה למורה להפליג.

קצ דיני בתמים ובדיקת האשה וכו' נ"ד סעיפים:

א *דבר תורה אין האשה מטמאה ולא אסורה לבעלה עד שתרגיש שיצא דם מבשרה *וחכמים נזרו על כהם שנמצא בגופה או בבגדיה שהיא טמאה ואסורה לבעלה אפילו ^[א] לא הרגישה ואפילו בדקה עצמה

באר הגולה

ב מסקנת הגמ' שם ומשנת ד"ה ע"ב דף נ"ט ע"א.

א מימרא דשמואל דה דף נ"ז ע"ב.

חזרות לוסתה הראשון אפילו לא ראתה בזמן וסתה הראשון דכיון שהחזקה זו עד עכשיו מסולקת דמים אינה יוצאה מחזקה זו עד שיחזור דמים למקומן ותראה פעם אחת וביון שראתה פעם אחת הרי זו בחזקת בת דמים ובחזקת שתחזור לוסתה הראשון ואף על פי שפעם זו ראתה שלא בזמן וסתה הרי היא כמו שהיתה רגילה לראות בכל ושינתה ליום ל' דוה וזה אסורים עד שתעקר בג' פעמים כדלעיל סעיף י"ד. וכן דעת הרמב"ן ^{שצא}. ולא ידעתי למה השמיט השלחן ערוך דעתם דהא רבים ניגחו ועוד דהא בוסתות דרבנן שזמנים להקל שצב (ש"ך ^{צצ}):

[קרי] הגוף. בלא זמן ידוע או וסת הגוף לזמן כו' ^{שצד}:

[קרי] עד שתחזור לראות. שהרי אין כאן ראיה שתמנה ההפלה ממנה שצא:

[א] לא הרגישה. פירוש אפילו ידוע שבא שלא בהרגשה טמאה מדרבנן כדלעיל סי' קפ"ג. ומיהו אפילו ראתה דם מגופה אינה טמאה אלא מומאת כהם אם ידוע שראתה שלא בהרגשה. ונפקא מינה לענין ראתה על בגד צבוע או על דבר שאינו מקבל מומאה כדלעיל סעיף ^[א]. ובכתם הנמצא בגופה ובבגדיה אף על פי שיש לומר שמוזמן רב הוא ואימור הרגישה ולאו ארעתה ^י לא חיישין להכי מדאורייתא אלא מדרבנן לפי דעת רש"י (דף נ"ח"ה).

שצא הלכות נדה פ"ו ה"ג.

שצב כדלעיל סי' קפ"ה ס"ק ה.

שצג ס"ק עה. וראה יגיל תורה (נ"ג) כ' ע' תמור. מהרה

כהלכה פכ"ד הערה 165.

שצד ב"י ד"ה ונ"ש וכן אם. פרישה סי' קנ. לבוש פל"ה.

שצה פרישה ס"ק קה. ש"ך ס"ק עו.

סימן קצ

א רש ס"ק נ' וש"נ.

ב וס"ק כא"ב (בבבקה קרקע עולם, שדאי בא מגופה ומזהריו נשנים שאינו מקבל מומאה). וכ"ה לקמן ס"ק קכב. ולענין מציאת בבשרה בפנים (שמקבל מומאה) כלא הרגישה בדבר שאינו מקבל מומאה, ראה לעיל סי' קפ"ה

ס"ק ג בהגהת מהרי"ל, וש"נ.

ג שצבואר כאן בצור וש"נ שצחורה מותרות כיון שלא הרגישה.

ד כדאמרינן בגמרא (נ"ג, ב) דאמור ארגשה ולאו ארעתה, ובתוס' שם ד"ה הוואה (דהיינו בזמן מרובה).

ה רע"א ד"ה מדרבנן אמנם בבהר"ב (ד"ה ומהו) מוכיח שלא קי"ל בזה כרש"י, אלא שאמורים כן מדאורייתא (ושחזרו המעם שפסגה מדאורייתא גם בבדיקה בבית החיצון). ובסוף הגהת ה"ב שם מובאר שש"ה גם לדעת רש"י (ראה קובץ יגיל תורה (נ"ג) ל', ע' קה). והמעם שבבדיקה קרקע עולם אינה מציאה אלא מדרבנן, מנאר בכמה אופנים, ומסקנתו בהגהת ה"ב שם (ד"ה ומהו א"צ), דמיי"ז בשעת מועטת אחר שבדיקה עצמה ומציאה מהרה, דליכא למוכר